

JOE GREWS

LÕIGATES TORMITUULT

See raamat on kirjutatud lugemiseks ainult seitsmenda päeva adventistidele. Ammutades oma 37 aasta kogemustest pastori, misjonäri ja evangelistina, paljastab Joe Grevs kartmatult koguduses tänapäeva teoloogilise kriisi põhjusi ja tagajärgi.

Raamat, kirjutatud jutlustaja poolt, kelle lojaalsus pole kahtluse all, austab ülejäänute kogudust, kuid julgeb siiski välja öelda valusa tõe usust ärataganemise kohta puldis.

Kui raamatu traagika sinu hingekeeli puudutab, juhtigu see sind ka Ustava Tunnistaja juurde tõeliseks vaimulikuks ärkamiseks ja reformatsiooniks, mis on tõotatud.

LAODIKEA – ebapäeva segu

Kas te olete kunagi seisnud dilemma ees? Just seal, kus mina praegusel hetkel? Möödunud kolmkümmend kaheksa aastat olen ma kuulutanud seda kaunist sõnumit ja kutsunud inimesi Kristuse perekonna rõõmude juurde. Mitte ükski teine töö ei saa pakkuda suuremat rahuldust ja tasu. Viimased kaks kümmend aastat on möödunud evangelisti täiekoormusega ja Jumal on armurikkalt kinkinud 200 hinge aastas Tema kuningriigi jaoks, lihtsalt minu evangeeliumikampaaniatega. Milline erutus on olnud näha, kuidas Jumala Vaim muudab nende elu, keda Tema on juhtinud koosolekutele! Tuhanded teised on võidetud „Amazing Fakts’i” („Hämmastavad tõsiasiad”) poolt kirjastatud trükiste ning raadio- ja teleprogrammide vahendusel. Ma soovin jätkata seda tööd kuni Jeesuse tulekuni!

Kuid pöördugem tagasi minu dilemma juurde. Seisan raske ülesande ees – mida teha nendega, kes on ülejäänute koguduse liikmed. Suurem osa minu evangeeliumitööst on suunatud avalikule evangelismile, uute inimeste tõe võitmisele. Ainult üks minu (2) kolmekümne kuuest raamatust on suunatud eriliselt seitsmenda päeva adventistidele. Kõik teised on kirjutatud eelkõige eesmärgiga viia laia üldsuseni suuri õpetuslikke ja prohvetlikke sõnumeid, mida me kalliks peame. Endastmõistetavalt pöördun ma raamatuga täielikult nende poole, kes juba kuuluvad kogudusse ja kes on end sellega sidunud nagu minagi.

Minu eestseisja-ametikoht on viinud mind sadadesse kogudustesse, kus mul on olnud võimalus saada sõbraks paljude tuhandete ustavate

inimestega Ühendriikides ja Kanadas. See on olnud südantsoojendav kogemus. Loomulikult olen ma otseselt märganud ka paljusid vaimulikke probleeme, millega meie tavaline liikmeskond maadleb. Mu süda on seda märgates valust kokku tõmbunud. Maailmas pole paremaid inimesi kui need, kes kuuluvad selle lõpuaja prohvetliku koguduse ridadesse. Ka ei ole ühtki teist rühmitust, mida saatan sellise intensiivsusega vihkaks. Ta on vihane naise ja tema seemne peale, sest nemad peavad Jumala käske ja omavad Jeesuse tunnistust.

Olgugi, et Ilmutusraamat samastab meie koguduse „ülejäanutega”, tarvitab ta seoses prohvetikuulutusega seitsmest kogudusest ka teist nime. Viimasele kogudusele enne Kristuse taastulekut on antud tähendusrikas nimi – „Laodikea”. Me ei ole kunagi salanud oma ajaloolist sugulust selle viimase, Jumala poolt esilekutsutud rahvaga, samal ajal pole me olnud eriti innukad omaks võtma iseloomustust, mida apostel Johannes on nii elavalt kirja pannud. Ta kirjeldab nimeetatud kogudust kui imelikku segu lihast ja vaimust. Silmnähtavalt pimestatud oma kompromislikust seisukohast, näib tal olevat võimatu taibata oma läila, leige olukorra tõelist olemust. „*Ma tean sinu tegeusid, et sa pole külm ega kuum. Oh, oleksid sa külm või kuum!*”

Age nüüd, et sa oled leige ja mitte külm ega kuum, siis tahan ma sind välja sülitada oma suust!

Sa ju ütled: ma olen rikas ja mul on vara küllalt ega ole mul midagi vaja. Ja sa ei teagi, et sa oled vilets ja armetu ja vaene ja pime ja alasti!

Ma annan sulle nõu osta minult kulda, mis tules on puhastatud, et sa võiksid rikkaks saada, ja valged riided, et sa nendega riietuksid ja ei nähtaks sinu alastuse häbi, ja silmasalvi võida silmi, et sa näeksid.” (Ilm.3,15-18). (3)

Milline õnn, et omame seda jumalikku teadaannet saatana spetsiaalselt lõksust, mida ta meie vastu lõpupäevadel kasutab. Meid ei ole mitte ainult ette hoiatatud, meile on ühtlasi töötatud ka Jumala valmisolek varustada meid jumaliku arstimiga selle saatuslikuks kujuneda võiva olukorra vastu. Jumal pakub silmasalvi, et me näeksime, valgeid riideid, et me ei oleks alasti ja kulda, et me ei oleks vaesed. Teisisõnu: mitte kellelgi pole tegelikult vaja jääda Laodikead iseloomustavasse leigesse olukorda. Ustav Tunnistaja ütleb:

„Ma noomin ja karistan kõiki, keda ma armastan. Ole siis väga hoolas ja paranda meelt!

Vaata, ma seisan ukse taga ja koputan: kui keegi mu häält kuuleb ja ukse avab, selle juurde ma lähen sisse ja söön õhtust ühes temaga ja tema minuga!” (Ilm.3,19.20).

Kõige erutavam asi, mida ma neis salmides näen, on see: Jumal armastab Laodikead, hoolimata isegi sellest, et ta on enesepettuses ja kuritarvitanud Tema usaldust. Jumal anub teda ümber pöörama ja võtma vastu Tema poolt pakutava lahenduse oma hädade parandamiseks. Mõistetavas, lihtsas keeles ütleb Jumal: „Kahetse ja ava mulle uks, et ma saaksin tulla sinu südamesse.” Siit leiame ostujõu, et omandada kõik täielikuks paranemiseks vajalikud retseptid. südamesse vastu võetud Jeesuse isik toob kaasa õiguse, usu ja Püha Vaimu. Need, kes olid viletsad, armetud, vaesed, pimedad ja alasti, astuvad nüüd võidukasse kogemusse, mis paneb nad lõpuks istuma kõrvuti isaga Tema toonil. Milline väljavaade!

Palun pange tähele, et Laodikea kuulutus on üleskutse „parandada meelt” ja „avada uks” Jeesusele. Kuid milles me peame meelt parandama? Selge, et need, kes on sügaval selles ükskõikses hädaohtlikus seisukorras, isegi ei mõista et nad pattu teevad. Nad väidavad, et on rikkad ega vaja midagi! Leige vesi lõdvestab ja muudab uimaseks. Laodikealased unustavad oma meeletu ja allakäinud olukorra. „*Ja sa EI TEAGI, et sa oled vilets ... ja PIME ja ALASTI*” (Ilm.3,17). See on Laodikea tegelik probleem. Ta tõepoolest ei suuda näha. Kõige traagilisem asi koguduse maailmalikkuses on see, et ta ei mõista oma armetut olukorda. Ta laseb asjadel omasoodu areneda, tundmata muret tagajärgede pärast. Kulunud väljendid ja üldistused voolavad läbi laodikealaste kõrvade, avaldamata vähimatki muljet. On kirjutatud ka raamatuid ja artikleid vajadusest pöörduda sellest vastikust suhtumisest, mida Jumal jälestab. Ometi näeme olukorda lausa hullemaks minevat. Miks? Miks ei hoolita kuulutusest? Ma olen analüüsinud paljusid meie väljaannetes ilmunud üleskutseid ja kõik nad on imepäraselt esitatud. Kuid süvenedes ma avastasin, et peaaegu ükski neist ei öelnud otseselt välja, milles meelt parandada. Äkitselt hakkas mulle selginema, miks oli nende peale nii vähe reageeringut. Need kõneosavad üleskutsed pöörduda patust, ei toonud tagajärgi sellepärast, et laodikealased ei suuda näha. Nad on võimetud tajuma pattu. ebamäärased väljendid nagu „patt” ei jõua tegelikult nendeni. Nad vajavad patu defineerimist, kirjeldamist ja jämedates joontes kujutamist. Me oleme liiga sageli oletanud, et Püha Vaim räägib asja

edasi ja teeb selgeks üksikasjad, kui meie lihtsalt hoolitseme üldiste üleskutsete eest.

Ma uurisin sügavamalt prohvetikuulutamise vaimu töid ja avastasin, et õde White teeb mitmeid otsustavaid etteheiteid neile, kes ei anna julget otsekohest tunnistust ega nimeta pattu selle õige nimega. Just sellega seoses hakkasin ma mõistma: neil viimastel prooviaja hetkedel nõuab Jumal vahimeestelt, et nad puhuksid hoiatussignaali nii selge tooniga, et (5) isegi pime, unine laodikealane lihtsalt ei saa kuulutust kõrvust mööda lasta. Poolärkvel inimest on sageli palju raskem raputada täie teadvuse juurde.

Kui tõsine siis ikkagi on Laodikea olukord? Ja kui tähtis on uniste inimeste äratamine?

„Ustava sõnumiviija tunnistust ei ole pooltki tähele pandud. Pühalik-tõsist tunnistust, millest sõltub koguduse saatus, on vähe hinnatud, kui mitte täiesti ignoreeritud. Tunnistus peab esile tooma sügava meelearanduse ja kõik, kes selle tõsimeelselt vastu võtavad, kuuletuvad sellele ja saavad puhastatud.” (1T)

Kindlasti ei vaja me otsekohe semaid sõnu kui need, et rõhutada meile vajadust õigesti mõista kuulutust. Korduva üleskute: „hüüa valjusti ja ära hoi tagasi” ning „nimeta pattu selle õige nimega” pakilisus näitab, et kogudusele tuleb viia väga konkreetne tunnistus.

Mida tähendab üleskute nimetada pattu selle õige nimega? Kas see tähendab julgelt kuulutada, et abielurikkumine on patt, varastamine on patt jne.? Kui nii, siis on iga adventkoguduse jutlustaja läbi kogu meie ajaloo ja üle kogu maailma ustavalt jutlustanud Laodikea kuulutust. Kuid õde White teatas, et tema ajal oli selliseid jutlustajaid „tõepoolest vähe” (5T 300). Kas asi on meie päevil parem – pisutki parem? Kas koguduses esitatakse otsekohest tunnistust? Kui jah, siis miks pole raputamine ilmnunud juba hulk aega tagasi? Sõnumiviija ütleb: „Mõned astuvad selle vastu üles ja see ongi, mis kutsub esile raputamise Jumala rahva hulgas.” (EW 270).

Vaadelgem seda. Koguduses ei tõuse mitte ükski kuulutaja vastu, kes nimetab abielurikkumist patuks, valetamist patuks ja hingamispäeva mittepidadamist patuks. Tõepoolest, mitte keegi ei tee seda. igaüks koguduses ootab, et vahimees jutustab selliste teguviiside vastu ning kuulutab need halbadeks.

Kas meile kõigile ei ole selge, (6) et põhjus, miks paljud „tõusevad üles” Laodikea kuulutuse otsekohe se tunnistuse vastu, on selles,

et see mitte ainult defineerib patu, vaid seostab selle otseselt nendega koguduses, kes seda toime panevad? Jumala sulane kirjutas:

„Nad soovivad, et neile räägitaks mahedaid sõnu. Ja kui puudutatakse üksikisikute ebakohti, kurdavad nad karmuse üle ja tunnevad kaasa neile, kes on vääral teel. Lase tõde lõikab! Mulle on näidatud, et põhjus, miks kuulutajatel pole suuremat edu, on selles, et nad kardavad riivata tundeid, olles hirmul sellepärast, et mitte olla viisakusetud. Nii madaldavad nad tõe norme.” (2SG 284.285).

Laodikea ustav kuulutus kuulutab julgelt, et koguduseliikmed ja isegi juhtorganid patustavad. Kui koguduse liikmed ei PARANDA neid halbu asju, mis põhjustavad Jumala meelepaha, vastutab kogu kogudus nende eest.” (RH 23.dets. 1890).

Oo, kui maapealne tempel on kunagi vajanud puhastamist, siis vajavad Battle Greeki asutused seda praegu! Miks te ei otsi Jumalat veel alandlikumalt, et võiksite anda Laodikea kuulutuse edasi selge häälega? Kus on Jumala vahimehed, kes näeksid hädaohtu ja annaksid hoiatuse ... „Hüüa valjult, ära hoiata tagasi ... näita minu rahvale nende üleastumisi.” (TM 296).

„Ristija Johannes noomis otsekoheselt nii tagasihoidlikus ametis oleva inimese kui kõrgel positsioonil olija pattu. Ta ütles kuningatele ja suurnikele välja tõe, võtsid nad seda kuulda või põlgasid ära. Johannes kõneles isiklikult ja konkreetset. Ta tegi etteheiteid süneedriumi variseridele, et nende religioon koosnes ainult vormist ... Ta noomis Heroodest tema abielu pärast Heroodiaga, öeldes: „See on seadusevastane, et sa temaga elad ... Kuulutus, mida meie kanname, peab olema sama otsekohene nagu Johannese kuulutus. Ta noomis kuningaid nende ülekohtu pärast. Ta noomis Heroodese abielurikkumist.” (2.SM 149-151).

Ma ei kahtle, mõned kaebavad, et nad ei ole selle raamatuga rahul. Mitte keegi pole kunagi öelnud, et Laodikea kuulutus pakub inimestele rahuldust. Kui seda oleks võimalik kärpida ja töödelda, kuni kõik selles oleks kena, ei oleks see enam Laodikeale antud otsekohene tunnistus. Prohvetikuulutus ütleb, et „Mitmed tõusevad selle vastu üles.”

Kas see tähendab, et Jumala ustav kuulutus toob sedakorda lahkmeelt? Jah, sellise sirgjoonelise tunnistuse mõju toob lahkmeele Jumala rahva sees.

Kuulake: „Jumala Vaimu tungiv tunnistus eraldab Iisraelist need, kes on kogu aeg olnud sõjajalal vahenditega, mida Jumal on määranud moraalse laostumise kõrvaldamiseks kogudusest. Ülekoht tuleb nimetada ülekohtuks. Kohutavaid patte tuleb nimetada nende õige nimega.” (5T 676).

Kuid nüüd tulen ma tagasi oma dilemma juurde. Kuidas saab keegi rääkida nii julgelt konkreetsetest pattudest koguduses ilma, et teda ei hakataks süüdistama koguduse ründamises? Lõppude lõpuks on väljaspool kogudust tosinate viisi „snaipereid” (ja mõningad ka seespool), kes kulutavad kogu oma aja selle peale, et vendadega võidelda ja juhtkonda kritiseerida. Muidugi tuleb Laodikeas tõeline kuulutus anda koguduse siseselt, mitte väljaspool. Kuid kas see ei pahanda paljusid ega saa tagasi lükatud? Mitte kellelegi ei meeldiks, kui tema pattudele tähelepanu juhitakse. Nii kogudus kui inimesed on võrdselt tundlikud isikliku hukkamõistu suhtes. Kas võiks see olla põhjuseks, miks ma leidsin nii paljudes „otsekoheste tunnistuse” artiklites nõnda vähe otsekohest tunnistust? Kuulutus tuleb anda, patud tuleb valge kätte tuua – ja kõike seda tuleb teha armastusega ning ustavalt.

Ma võitlesin eneses ja palvetasin nende mõtete pärast. Mida enam ma teemat kaalusin, seda süüdimõistetumalt ma end tundsin. Nagu iga teine kohusetundlik tööline võin minagi kergesti näha leige Laodikea segavaid, põhilisi probleeme. Kogudus ei ole mitte täienisti maailma teel, sest siis oleks ta külm. Kuid ta ei ole ka tervenisti Kristuse oma, sest siis oleks ta kuum. Valitseb segu – poolik üleandmine paljude poolt, mis on loonud roidumuse ja muretuse õhkkonna.

Kas ma võtan ette kirjutada raamatu, mis sõandab kõnelda maailmaga kompromissile mineku täielikust portreest ja selle tõelistest põhjustest? Ma tundsin, et Jumal on mulle näidanud selle nähtuse peamised probleemid ja traagilised tagajärjed, mida paljud seitsmenda päeva adventistid on tundma hakanud kui „uue teoloogia” kriisi. See hõlmab nii reaaliikmeid kui evangeeliumitöölisi. Minu suurim kartus oli, et mu kaastöölised – enamikus pühendunud ja ustavad inimesed – ei tõlgendaks vääriti minu otsustavat pöördumist, võttes seda kui mingit kaudset rünnakut nende vastu. Samuti ei tahtnud ma, et mu armastatud kogudus tõlgendaks valesti tugevat, teravat keelt, mida ma tundsin vajaliku olevat kasutada, et raputada magav kogudus tunnetusele.

Kui te jõuate selle raamatu järgnevate peatükkide juurde, siis palun koos minuga sügavalt läbi elada see ülesanne, mille ma usun, et Issand mulle südamele pannud. Ma armastan oma kogudust, selle liikmeid ja juhte. Läbi selle läheb tee kuningriiki. Kogudus on Jumala silmatera ning Tema suurima hoolitsuse ja armastuse objekt maa peal. Ma ei taha kõige vähimalgi määral jätta oma vaese, inimliku väljendusega muljet, mida võiks mõista kui ükskõik mis moel koguduse väärikuse alandamist või häbistamist. Ma palvetan selle pärast, et pärast selle raamatu lugemist armastaksite te ülejäänute kogudust veel palju rohkem, kuid vihkaksite patte, mis võivad koguduse lahutada meie armastavast Päästjast.

Kuigi me keskendame tähelepanu leiguse ja kompromissi tahule, on veel kaks tõsiasja, millest ei saa üle vaadata. 1) Kogudus on üks ihu ja see, mis avaldab mõju ühele osale sellest, avaldab mõju ka ülejäänud osadele. 2) Me peame nägema Laodikea probleemi kui ainult üht osa saatana suurest üldprogrammist õõnestada ülejäänute kogudust. On olemas palju üksteisega tihedalt seotud põhjusi ja mõjusid, mis toimivad peenele, vaimulikule koguduse ihu konstruktsioonile.

Järgnevates peatükkides püüan analüüsida koguduses avaldunud sündmusi saatana üldplaanide ja eesmärgi valguses. Miks püüab ta luua teatud tingimusi koguduse ühes tööharus, et teostada oma kavatsust kogu organisatsiooni suhtes? Milliseid pikaajalisi strateegilisi kavatsusi on ta arendanud, et järk-järgult kiskuda maha tõe kantsi tugevaid kindlustusi? On olnud paeluv ning mõnikord hirmutav diagnoosida sündmuste ja olukordade kunstlikke manipulatsioone, mida kasutab saatana oma eesmärkide lõpuleviimiseks. Pole kahtlust, et tema on teinud palju sissetunge ja tal on õnnestunud teataval määral lahjendada tõde, kuid kõik põrguväed kokku ei suuda siiski võtta võimust elava Jumala koguduse üle. See ei ole lihtsalt üks paljudest uskondadest. See on prohvetlik liikumine, määratud taastama põlvkondade vältel kahanenud tõde. See ei saa ega tohi nurjuda. Kuigi saatana lõpurünnakute metsiku ägeduse käes võib kogudus näida peaaegu langevat, ta ei lange. Ta jääb ellu ja võidutseb. Ja kõik need, kes jäävad selles läbiraputavas, läbikatsuvas koguduses ustavaks, võidutsevad koos kogudusega. Minu palve on, et saatana taktika ning operatsioonide paljastamine valmsitaks meid vältima kohutavaid lõkse, mis on olnud ja saavad veel meie teel olema.

ÕPETUSLIKE KAHTLUSTE DIAGNOOSIMINE

Olete te kunagi mõelnud sellele, (10) miks on tänapäeval ülejäänute koguduses nii palju diskussioone õpetuslike kahtluste üle? Miks on nii paljud jutlustajad loobunud usust pärast võitlusi teoloogilistes küsimustes, mis puudutavad pühamuteenistust, käsku ja prohvetikuulutamise vaimu? Mõningad kogudused on lagunenud väiksemateks kogudusest eraldunud gruppideks, et organiseerida sõltumatuid „vennalikke kogudusi” liberaalsete vaadete ja variseeruvate uskumustega. Teised on ühinenud suurte, populaarsete pühapäeva pidavate kirikondadega, kus õpetustele ja vaadetele peaaegu üldse tähelepanu ei pöörata.

Väited, mida need „neoadventistid” suurte ajalooliste adventismi alussammaste vastu esile toovad, on samad, mida kasutati aastal 1947, kui ma lõpetasin seminari. Korduvalt oli mul tulnud kuulata ühtesid ja samu stereotüüpseid vastuväiteid evangeelsetelt oponentidelt, kes seisid ägedalt vastu minu avalikule evangelisatsioonile. Tihti esitasid kristliku koguduse jutlustajad mulle avalikult väljakutse astuda rahva ees vaidlusse hingamispäeva, pühamu ja Ellen White üle. Vahetevahel tõusid nad minu kuulajaskonna (11) ees püsti ja püüdsid üksikasjalikult seletada oma vastupidiseid vaateid. Ometi ei teadnud ma iialgi ühtki seitsmenda päeva adventisti, isegi koguduse kõige nõrgemat liiget mitte, kes oleks sattunud segadusse selliste meie usu vaenlaste rünnakute tõttu.

Noil päevil oli vähe tagasilangemisi ja peaaegu mitte ainsatki seetõttu, et oleks kaheldud kuulutuses. Aastaid ei kohanud ma ühtegi endist seitsmenda päeva adventisti, kes oleks ühinenud mõne teise kogudusega. Kui inimesed lahkusid ülejäänute kogudusest, oli see tingitud lihalikust himust, maailma meelitustest või kurjusest, kuid mitte sellest, et nad oleksid kaotanud usu õpetustesse.

Suur hämmastav küsimus: „Miks on tänapäeval meie rahva hulgas nii palju ärevust nende samade vanade vastuväidete pärast, mis ei erutanud mitte ühtki liiget nelikümmend aastat tagasi? Ma olen avastanud vastuse sellele küsimusele üllatavas tekstide ahelas. Piibel kirjeldab selgesti õpetuses kahtlemise põhjusi ja seda kinnitab ka prohvetikuulutamise vaim. Armastatud Johannes võtab asja tuuma täielikult kokku: „*Nemad on maailmast; sellepärast nad räägivad maailmast ja maailm kuuleb neid.*”

Meie oleme Jumalast; kes tunneb Jumalat, võtab meid kuulda; kes ei ole Jumalast, ei võta meid kuulda. Sellest me tunneme tõe Vaimu ja eksituse vaimu.” (1.Joh.4,5,6).

Need sõnad kinnitavad meile, et need, kes kohandavad end maailmaga, ei suuda vahet teha tõe ja eksituse vahel. Tundlik oskus eristada võltsingut tõest, sõltub maailmalikkusest eemaldumises.

Paulus tõendab oma põhimõtet Rooma 12,2: „*Ja ärge saage selle maailma sarnaseks, vaid muutuge teiseks oma meele uuendamise teel, et te uuriksite, mis on Jumala hea ja meelepärane ja täielik tahtmine.*” Inglikeelne uus tõlge ütleb: „*Siis saate te võimelisteks uurima ja heaks kiitma seda, mis on Jumala tahtmine.*” Palun pange tähele: siin peitub Pühakirja sügav reegel, mis nõuab lahkulöömist maailmast, et mõista Jumala tahet ja nõuannet.

Korintlastele kirjutab Paulus: „*Aga meie ei ole saanud maailma vaimu, vaid Vaimu, kes on Jumalast, et teaksime, mis Jumal meile armust on andnud,*” (1.Kor.2,12). (12)

Kas te näete kõiki neid tekste läbivat kaunist tõeniiti? Meie ei saa tunda Jumala asju, kui samal ajal võtame vastu maailma vaimu. Need kaks välistavad üksteist. Jeesus lisas sellele jumalikule põhimõttele nurgakivi: „*Kui keegi tahab teha tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast, või kas mina räägin iseenesest.*” (Joh.7,17).

Issand rõhutas siin, et inimene pidi „TEGEMA TEMA TAHTMIST”, selleks, et ära tunda, et Tema õpetus oli õige. Mida tähendab „teha Tema tahtmist”? Johannes kirjutas „*Ärge armastage maailma ega seda, mis on maailmas. Kui keegi maailma armastab, siis ei ole Isa armastust tema sees.*

Sest kõik, mis on maailmas — lihamimu, silmahimu ja elukõrkus — ei ole Isast, vaid on maailmast.

Ja maailm kaob ja tema himu; aga kes teeb Jumala tahtmist, püsib igavesti.” (1.Joh.2,15-17).

Mitte keegi ei saa eitada fakti, et Johannes samastab selle, kes teeb Jumala tahtmist sellega, kes ei armasta maailma. Ja Jeesus ütles, et see on ainus, kes tunneb, kas õpetus on õige või mitte.

Kas see on põhjuse tagajärg – seos, mida toetavad Ellen White'i kirjutised. Ta kirjutas: „*Paljude meeled on maailmalikest tavadest, maailmalikest tegevustest ja maailmalikest mõjudest niivõrd pimestatud ja ähmastatud, et võime teha vahet valguse ja pimeduse, tõe ja eksituse vahel, näib olevat hävinud.*” (5T 62).

See seisukoht annab uue tähenduse koguduses praegu käibel olevatele teoloogilistele sündmustele. Piibli põhjal eksisteerivad alati kaks asja kõrvuti – *kompromiss maailmaga* – ja *õpetuslik ebaselgus!* See tekitab meis mõned väga huvitavad küsimused. Kas neid kahte tegurit on seitsmenda päeva adventkoguduses täheldatud alles pisut aega tagasi? Kas on põhjust uskuda, et järk-järgult laiemale valguva maailmaga sarnanemise protsess meie ridades võib olla paisanud meie keskele käesoleva „uue teoloogia” kriisi? (13)

Mitte keegi ei saa eitada, et meie traditsioonilised seisukohad maailmalikkuse vastu on nõrgenenud. Televisiooni surmava mõju all on adventistlik elustiil tõsiselt vigastatud ja kompromissile läinud. Teguviisidest, mida adventismi raamistikus kord välditi kui vastuvõetamatuid ja mittesallitavaid, ei tehta enam usule ustavuse küsimust. Enamikel juhtudel ei ole kogudus oma seisukohtades teinud ametlike muudatusi, kuid mõõdupuud on madaldunud ja kadunud nende mittetäitmise tõttu. Nad on jäänud ametlike uskumuste raamidesse. Riietuses, toitumises, kümnises, kohvi joomises, hingamispäeva pidamises ja abielu lahutamises on silmnähtav veendumuste lõtvus.

Ma olen hästi tuttav väidetega, mida kasutatakse, et kaitsta sõna painutamist ja nihutamist. „Ühiskond muutub”, ütlevad nad, „ja me peame tegema oma elustiilis järeleandmisi, et jõuda meid ümbritsevate inimesteni.” On tõesti selge, et meid ümbritsevas kultuuris on toimunud tohutud muudatused ja me peame kohandama oma kuulutuse esitamise meetodeid. Ometi tean ma sügaval eneses, et on asju, mida mitte kunagi ei tohi muuta. Mul on mure, et progressi nimel loovutame midagi sellest, mida Jumal mitte iialgi pole mõelnud, et me seda peaksime modifitseerima või loovutama.

Kui ma näen adventnoori tulvamas teatritesse ja nende vanemaid vaatamas tundide viisi telerist põnevusfilme, kui ma näen kirikus sündsusetute riiete ja kõikvõimaliku ilustuste väljanäitust, kui ma kuulen poodiumitelt Baabüloni muusika rütme, kui ma näen seitsmenda päeva adventistide lahutuste taset maailmaga võrdsena – siis nimetage seda kuidas tahes, kuid palun ärge nimetage seda progressiks.

Kurb tõde on see, et meie kui kogudus oleme olnud enesega rahulolevalt sallivad nende jõudude suhtes meie organisatsioonis, mis on sõna otseses mõttes šaboteerinud adventisti põhimõtteid, mida me aastaid oleme kaitsnud. (14)

Noomimise ebaõnnestumise tõttu meie ametlikes väljaannetes oleme me teataval moel külvanud käesoleva õpetusliku dilemma seemneid.

Selliste artiklite ja jutluste kasvav mõju, mis lipitsevalt õnnestavad ajaloolist tõde ja käesolevad uskumuste variandid on kiirendanud kompromissi sissehiilimist kogudusse kiirestiprogresseeruva probleemina. Kahjuks noorsugu, kes on ngunii märkimisväärse surve all minna kompromissile (ja kes vajab erilist julgustamist, et püsida kindlana) on saanud suures osas uue avarama õiguse pooldajate mõju märklauaks. Ükskõik kus ja ükskõik kuidas see ka alguse sai, nüüdseks on see tunginud koguduse elu igale tasandile. Ja mis on olnud eeldatav tagajärg kogudusele? Põhjusele on kiiresti järgnenud tagajärg. Me oleme külvanud tuult ja lõikame nüüd tormi. Julguse puudumise tõttu hoida oma joont ja pidada põhimõtteid vankumatuina, oleme varjutanud oma kaunid põhimõtted, mis kord määrasid meie ainulaadsuse ja tugevuse. Kuid selle maailma-armastuse kõige tõsisem tulemus on meie vaimuliku taju nürinemine. Nüüd on lõikuse aeg ja tormi kogumine. Torm meie armastatud koguduses on paisunud palju rohkem laastavamaks kui me söandame mõnda. Ja sellel ei ole veel lõpp. Kui me ei kogu julgust ja tugevust, et pöörduda tagasi sinna, kuhu Jumal on raja maha pannud, häving jätkub.

Inspireeritud kirjutaja on öelnud meile, et sarnanemine maailmaga toob kaasa võimetuse ära tunda tõde. See avab ukse õpetuslikule kahtlemisele ja usu ebaselgusele.

On see juba käes? Me teame, et nii see paraku on. Mõningaid meie kogudusi sõelutakse „uue teoloogiaga” sedamoodi nagu maailmalikkusega.

Mitte keegi ei peaks imestama, et need kaks eksisteerivad just nüüd koguduses külg-külje kõrval. Ja see jätkub senikaua, kuni sõelumine hoolitseb olukorra eest. Üha uuesti ja uuesti andis öde White piltlikke kirjeldusi uskumatu äralangemise kohta pärast seda, kui tagakiusamise ragin ilmsiks tuleb. Kui te soovite uuesti üle vaadata tema hinnangut (15) selle probleemi ja selle põhjuste kohta, kaaluge järgnevaid ehmatavaid avaldusi ning nende konteksti. Igas selles hästitutud tsitaadis iseloomustab ta massilist lahkumist kogudusest kui maailmaga „sarnanemise” või maailmaga „ühinemise” tulemust.

„Ei ole kaugel aeg, mil iga hing pannakse proovile. Meilt hakatakse nõudma vääringamispäeva pidamist. Võitlus hakkab toimuma Ju-

mala käskude ja inimeste seaduste vahel. Need, kes on samm-sammult alistunud maailma nõuetele ning kelle eluviis ikka enam sarnaneb maailma kommetega, annavad siis pigem võimudele järele kui riskivad põlguse, solvangute, ähvardava vanglakaristuse või isegi surmaga. Sel ajal lahutatakse puhas kuld rübust. Tõeline jumalakartus eristub selgesti näilisest. Paljud tähed, mida oleme nende sära tõttu imetlenud, tuhmuvad ning hääbuvad siis pimeduses. Need, kes on end rüütanud küll pühamu ametiriiteta, mitte aga Kristuse õigusega, paljastuvad sel päeval kogu oma alastuse häbis.” (PK 188).

„Ma pean ütleva, et me elame väga tõsisel ajal. Viimases mulle antud nägemuses näidati mulle jahmatavat tõsiasja, et ainult väike osa neist, kes praegu tunnistavad tõde, saavad selle kaudu pühitsetud ja päästetakse. Paljud peavad ennast liiga heaks. Nad lähevad maailmaga kompromissile, hellitavad ebajumalaid ning neist saavad vaimulikult surnud.” (1T 608,609).

„Kui torm läheneb, siis suur hulk inimesi, kes on tunnistanud usku kolmanda inglil kuulutusse, kuid pole pühitsetud tõele kuuletumise kaudu, loobuvad oma enda seisukohast ja lähevad üle vastasleeri ridadesse. Maailmaga ühinedes, selle vaimust osa saades, on nad asja hakanud nägema peaaegu samas valguses kui maailmgi. Kui tuleb prooviaeg, valivad nad kergema, populaarsema poole. Andekad ja meeldiva käitumisega mehed, kes kord tundsid rõõmu tõest, tarvivad nüüd oma võimeid inimeste petmiseks ja eksiteele viimiseks. Neist saavad oma endiste vendade kõige suuremad vaenlased. Kui hingamispäevapidajad viiakse kohtu ette vastutama oma usu eest, siis need ärataganenud usklikud on saatana kõige võimekamateks abilisteks, kes neid väärilt esitavad ja süüdistavad ning valevaadete ja laimuga valitsejaid (16) nende vastu õhutavad.” (GC 608).

„Töö, mille kogudus jättis tegemata rahu ja heaolu ajal, tuleb tal teha kohutava kriisi ajal kõige julguströövivimates, ebameeldivimates olukordades. Hoiatusi, et sarnanemistest maailmaga on vaikitud või seda varjatud, tuleb anda vaenlaste meeletu vastuseisu all. Ja sel ajal ütleb pealiskaudne, konservatiivne klass, kelle mõju oli pidevalt pidurdanud töö edasiminekut, lahti usust. Nad asuvad oma seniste vaenlaste poolele, kelle poole nende sümpaatia on kaua aega kaldunud. Need usustaganenud osutuvad siis kõige kibedamateks vastasteks, tehes kõik, mis nende võimuses, et rõhuda ja laimata oma

endisi vendi, ning ässitada üles pahameelt nende vastu. See aeg on otse meie ees.” (5T 463).

„Need, kes ühinevad maailmaga, võtavad vastu maailmaliku iseloomu ja valmistuvad metsalise märgi vastuvõtmiseks. Need, kes ei toetu enesele, kes on alandlikud Jumala ees ja puhastavad oma hinge tõele sõnakuulelikkuse läbi – need võtavad vastu taevase iseloomu ning valmistuvad Jumala pitseri vastuvõtmiseks.” (5T 216).

Siin näeme me tasapisi areneva plaani lõpptulemust, mis sõna otseses mõttes sööb ära meie koguduse eluliselt tähtsad organid. Prohveti sõnad osutavad sellele, et viimaks viib kaldumine maailmalikkusele ja sellele kaasnev usukaotus „suure hulga” usust lõplikule lahtiütlemisele. See, mida me näeme praegu kui niret, muutub ärataganemise suurveeks. Vaimulikud kahtlused, õpetuslik segadus ja ärataganemine järgneb vältimatult kogudust ja maailma lahutavate eraldusmüüride mahakiskumisele.

Kas me võime nüüd ühendada jõulise, lihtsa, aina korratava tõe teema, mis hoovab läbi Piibli ja prohvetikuulutamise vaimu avalduste? Me peaksime olema pimedad, et seda mitte märgata. Ülaltoodu on ainult väike valik neist sadadest tekstidest, mida võiks tsiteerida.

Tõenäoliselt on nendes inspireeritud avaldustes kõige rabavam element ettekuulutus arvukate ärataganemiste kohta. (179 Suur enamus usklikke loobub tegelikult usust ja hülgab hingamispäeva. Hämastav, kas pole? Ja mis on saatana lahinguplaan sellist surmavat kulgu koguduses vallandades?

KIIL MAAILMALIKKUSE SISSEVIIMISEKS

Jumala nõuannetes on väga selgesti öeldud (18) välja asjade järgnevus. Saatan hakkas kavalalt seatud piiripealsusega tooma pühade hulka kompromisse, mis meelitasid kergesti ligi neid, kes ei olnud ise Kirja uurinud. Kui need maskeeritud kõrvalekaldumised liikmeskonnas hulgas kindlamalt jalad alla said, laienes läbimurdekoht tasapisi, et teha teed järgmiseks koostööks maailmaga. Prohvet ütleb:

„Muutus tema vaimulikus olukorras on tulnud järk-järgult ja peaaegu märkamatu. Sedamööda, kuidas ta hakkas otsima austust ja sõprust maailmaga, tema usk vähenes, tema agarus loidus, tema tuline pühendumine andis maad surnud formaalsusele. Iga samm maailma suunas oli samm kaugemale Jumalast.” (5T 240).

Kuna muudatused olid alati piiripealsed, tõrkusid jutlustajad neid probleemiks tegemast, kartuses omandada legalisti ja kohtumõistja maine. Selleks, et (19) tagada müüril valvava vahimehe vaikimine, kavandas saatan hoolikalt ettevalmistusrünnaku, lastes iga protesteerivat jutlustajat paista usu läbi saadava õiguse vaenlasena.

Suure teravmeelsusega tõi saatan tasapisi hingamispäevapidajate hulka kavalaid ideid, et iga muretsemine täieliku sõnakuulmise üle oli seotud käsumeelsusega. Paljud ustavad kuulutajad hakkasid tundma end süüdlasena, jutlustades pühitsuse vajadusest ja imelik rõhuasetuse nihe hakkas muutma teatud liiki hingamispäevaseid jutlusi, mida peeti adventistide kirikutes.

Üha vähem ja vähem kuulutusi hõlmas kristlase vastutust elada Jumala käsule sõnakuulelikku elu. Varsti sai käsuõpetusest enesest, mis on Jeesuse iseloomu ärakiri, juhtumisi vaenlane õigusele usu läbi. Mõned juhtivad teoloogid hakkasid eitama Piiblis toodud patu definitsiooni, kui „seda, mis on käsu vastu”, nad kuulutasid, et patt ei olnud mitte käsu murdmine, vaid „ühenduse murdmine”. Selline osav mängimine sõnadega, sisaldades osaliselt tõde ja osaliselt eksitust, juhtis paljusid tegelikult vaatama põlastusega sellele, mis on „püha, õige ja hea” (Rooma 7,12). Kristlasi, kes endiselt uskusid, et sõnakuulmine oli vajalik ja võimalik, sõideldi kui „tegudele orienteeritud”, mis on pehmem väljend päästmise kohta tegude kaudu.

Kõnede sisu, mida selle liberaalse teoloogia mõjul jutlustati, andis tunnistuse ainult õigeksmõistmisele ja ristile – mitte kunagi aga sõnakuulmise vajadusele, mida evangeelium samavõrra nõuab. Selle teooria kohaselt tegi Kristus meie jaoks kõik, kaasa arvatud sõnakuulmine ja meie osaks jäi, ainult uskuda ja armastada. Just sellist olukorda Laodikea koguduses kirjeldas õde White: „Varem põhjustas usu elu raskusi ja nõudis enesesalgamist. Nüüd on kõik tehtud väga kergeks. Ja miks see (20) nii on? Ennast Jumala rahvaks tunnistajad on läinud kompromissile pimeduse jõududega.

Peab toimuma otsekohese tunnistuse taaselustumine. Tee taevasse ei ole tänapäeval siledam kui ta oli seda meie Lunastaja päevil. Kõik meie patud tuleb kõrvale heita. Iga järeleandmine, mis takistab meie usu elu, tuleb enesest ära lõigata.” (5T 222).

Selline nõuanne ei sobinud ühte selle uue „õigus usu läbi” tunderõhuga. Adventkoguduse noori hoiatati mitte liiga palju mõtlema oma pattudele ja eriti just, et mitte „püüda” neid võita. Neid pandi uskuma,

et mida enam nad vaatavad oma vigadele, seda enam võivad nad saada kiusatud usaldama „tegusid”, püüdes kuuletuda käsule. Siit kumas väga selgelt läbi, et selline õpetuse suund võib saada tõelise evangeeliumi legalistlikuks eitamiseks. Kas on siis mingi ime, et selle populaarse, kerge-armu joovastuses tõrkusid paljud pastorid jutlustamast vastu vargsele maailmalikkuse sissetungimisele kogudusse?

Kas mõistate, kuidas pandi alus probleemsete kommete sissetoomisele kogudusse? Kes tahtis nurja ajada mõju, millest näis saavat tõeline taaselustumise tööriist? Paljud andsid tunnistust, et nad pöördusid esimest korda tõeliselt siis, kui põgenesid legalismi ahelaist. Kuid väga imelik – paljud neist, kes sõitsid selle uue vabaduse emotsionaalsel harjal, muutusid üha enam kriitiliseks nende suhtes, kes tundsid muret kehtivate normide mahakiskumise pärast. Nendest said kõige häälekamad protesteerijad iga õpetuse vastu, mis puudutas ükskõik millist muudatust käitumises või reformatsioonis. Nende jaoks omas liiga palju „tegude” kõrvalmaiku see, kui tunti rahutust riietuse tegumoe või muusika rütmi pärast. Ja kuna peaaegu kõik nõustusid sellega, et õigus usu läbi oli möödunud ajal üldiselt hooletusse jäetud, siis oli kerge uutel, erutavatel tunderõhkudel saavutada nii kiiret vastuvõttu. Igaüks, (21) kes tõstatas küsimuse kasvavast maailmalikkusest koguduses, summutati jalamaid hüüetega „legalism”. Uus, leplik suhtumine tuli ilmsiks väikestes muudatustes, mis kerkisid esile adventistlikus elustiilis.

Sedamööda, kuidas Jumala rahva meeled tasapisi üha rohkem kohanesid „kontrollitud” televisiooni, pulmakellade helina, „mõõduka” makeup’iga, „heade filmide”, kolmeprotsendilise kofeiini, „moodsama” päevitusriietuse, „eriliste” lahtusjuhtumite ja vastassugupoolte ühtlustatud rõivakataloogide esinemisega, hakkas ilmne ettekuulutatud õpetuslik segadus.

Saatan oli loonud sobiva kliima kahtluste ja küsimuste sissetoomiseks ülejäänute koguduse suurte tugisammaste suhtes. Kasutades väheste maailmaliku haridusega teoloogide intellektualismi, võeti ette ulatuslik kallaletung iga ustava seitsmenda päeva adventisti usu vastu. See rünnak üllatas paljusid, kuna vähesed olid ette aimanud, et usu peamine laimaja saab tulema meie endi seast. Kaua enne seda, kui Desmond Fordi reetlikkus ära tunti, olid tema kontseptsioonid omaks võetud, sadade vaimustunud noorte õppurite poolt, keda kütkestas tema isik ja sõnade sisendusjõud.

UUS TEOLOOGIA JA SÕELUMINE

Ühtki rahvaklassi ei säästnud „uus teoloogia” laastav mõju, mis (22) õõnestas kavalalt ajaloolise koguduse mitmesuguseid põhilisi seisukohti. Maailmaga sarnanemine on sillutanud saatanaale tee tuhandete meelte segiajamisele, kelle veendumused olid juba hakanud kompromissivaimu tõttu hävinema. Sellele järgneb alati segadus ja langemine. Erinevad sõelumisprotsessid kitkuvad välja paljusid, kelle süda ei ole tões kindel. Kuid suurim proovikivi on meil alles ees. Me ei ole näinud midagi selle ligineva kriisi sarnast, mil enamik meid maha jätab. Võib näida nii nagu kogudus langeks ja mitte kunagi enam ei taastuks, kuid ustavad kristlased jäävad kindlaks ja kõigutamatuks. Ainult aganad puhutakse minema.

Kus ilmneb suurim sõelumine? Öde White kirjutas: „Paljud tähed, mida imetleti nende heleda sära tõttu, kustuvad sel ajal. Tuul kannab aganad ära nagu pilve ka neist paigust, kust meie näeme (23) ainult rikkalikke nisukihte!” (SBT 81)

Niisugune on ligineva tragöödia dramaatiline kirjeldus ja kuidas küll kutsub see meid igaüht üles sügavamale enese ülendamisele! Mitte ükski hing meie hulgast ei pea olema selles aganapilves. Oo, kuidas me vajame pelgupaika Kristuses ja nälga Tema püsiva läheduse järele!”

Ainult Püha Vaim on see, kes saab hoolitseda meie eest sellel kohutaval katsumuse tunnil. Keegi meist ei saa vaimuliku tugevuse või õpetusliku terviklikkuse koha pealt sõltuda mitte ühestki teisest inimesest. Me peame tundma tõde isiklikult ja olema võimelised võrdlema iga jutlust Jumala Sõnaga. Veelgi enam meie isiklik suhe Kristusega peab olema meie igapäevase ususe elamise allikas.

Nüüd on aeg – ja ainus aeg, mis meil üldse olema saab – varustada oma meeled Sõna kallihinnaliste nõuannetega. Kõik meie õpetused ja eluviisid peavad rajanema sellel, mida oleme välja kaevanud isiklikust Piibliuurimisest ja mitte niivõrd koguduses kuulutatust. On palju ustavaid jutlustajaid, kes löövad häirekella, kuid mõningad on kaldunud Laodikea enamuse poolele. Meid on hoiatatud, et valeõpetused tungivad meie oma koguduse kõnepultidesse.

„Paljud seisavad meie kõnepultides, vale prohvetikuulutuse tõrvikud käes, mis on süüdatud saatana põrgulikust tulest.” (TM 409.410).

Samal ajal, kui selliseid ketserlusi jultunult kuulutama hakatakse, äratab Jumal üles julgeid tõeõpetuse kaitsjaid. Kartmatus innukuses esitavad sellised ustavad Kristuse sulased väljakutse igale tõe moonutamisele, esinegu see siis juhtivates kohtades või madaluses. See on just see avalik, erapooletu eksituse paljastamine Püha Vaimu jõulise tegevuse toimetel, mis põhjustab sõelumise. Kes on need inimesed, keda Jumal kasutab selleks, et kuulutada otsekohest (24) sõnumit, mis lahutab üksteisest nisu ja aganad? Vastuse annab Jumala sulane:

„Need, kes on usalduse pannud mõistusele, geniaalsusele või talendile, ei jää seisma masside surve ees. Nad ei ole pidanud sammu valgusega ... Viimases pühalikus töös osaleb vähe suuri mehi. Nad on liigselt enesekindlad, Jumalast sõltumatud ja Tema ei saa neid kasutada. Issandal on oma ustavad sulased, kelle tõeline pale ilmneb sõelumise ja läbikatsumise ajal.” (5T 80).

„Tema kutsub mehed adra tagant ja muude ametite juurest, et nad annaksid viimase hoiatushüüde hukkuvatele hingedele.” (9T 170).

„Kui aeg selleks (Kolmanda ingli kuulutuseks) saabub, et seda jõuliselt esitada, töötab Issand alandlike tööriistade kaudu ... Need töötajad on kvalifitseeritud eelkõige Püha Vaimu võidmise kaudu, mitte õppeasutuste koolituse kaudu. Usu- ja palveinimesed tunnevad sundi minna välja pühas innus, kuulutades sõnu, mida Jumal neile annab. Baabüloni patud paljastatakse.” (GC 606).

Tema äratav lihtrahva hulgast inimesi, mehi ja naisi, tegema Tema tööd, just nii nagu Ta kutsus muiste kalamehi, et neist saaksid Tema järelkäijad” (Unabridged Loma Linda Messages” lk.83).

Siin on põhjus miks viimast Jumala hoiatuskuulutust nimetatakse „Eelija kuulutuseks”. Saatana viimaste pettuste paljastuse peavad tegema raputamises ustavalt püsima jäänud. Just nii nagu Vana Testamendi tiseslasest prohvet kõneles julgelt kompromisside tegemise vastu paganlike päikesekummardajatega, nii paljastab kaasaegne Eelija kuulutus saatana agentide kuratliku töö, mis ühendab päikesepäeva kristliku jumalateenistusega. Just nii nagu Johannes esindas Eelijat oma kartmatu kuulutamiseiga Heroodesele, et tema abielu oli ebaseaduslik, niisamuti kõnelevad ülejäänud patu vastu kõigis tema jälkides harudes.

POLE AEGA „KERGE KUULAMISMATERJALI” JAOKS

Ma olen rahutu ja mures, tõe lahjendamise kasvava tendentsi pärast. Mõned adventkoguduse evangelistid ei kõnele enam metsalise märgist, et mitte häirida oma kuulajaid. Oikumeeniline suhtumine „paadi vappuma panemise” vastu on ajanud oma salakavala mõju paljudesse neisse, kes peaksid teadma paremini.

Meil ei ole õigust vaikida lõpukonflikti suurtest sündmustest. vajalik on armastus ja taktitunne, kuid kuulutus tuleb esitada. Miljonid tuleb vabastada pettusest, lastes neil kuulda tõde keeles, mida ei saa väärilt mõista. Mõnikord näib, et mida haritumaks me saame, seda arglikumalt julgeme tõe eest seista. Kas on võimalik, et me oma suhtumises muutume liiga viisakaiks ja liiga kultuurseteks? Ma usun, et Jumal on andnud meile vastuse sellele küsimusele.

„Saatan on püüdnud luua sellist olukorda, mis kolmanda ingli kuulutust pidurdaks. Me peame olema valvsad tema meetodite ning plaanide suhtes. Tõde ei tohi kinni katta (26) ega käesoleva aja kuulutust summutada. Kolmanda ingli kuulutust peab tugevaks tehtama ning kinnitatama. Ilmutusraamatu kaheksateistkümmes peatükk näitab, kui tähtis on tõde esitada mitte tagasihoitud viisil, vaid julguse ja väega ... Kolmanda ingli kuulutust on liiga sageli kuulutatud kõhklevalt. Kuulutust pole esitatud selgelt ja otsustavalt, nagu seda oleks pidanud tehtama.” (EV 230).

„Inimesed kasutavad iga võimalust, et teha erinevus seitsmenda päeva järgijate vahel vähem silmapaistvaks. Üks seltskond käis minu juures seitsmenda päeva adventistide nime all, andes nõu, et lippu või märki, mis teeb meist erisuguse rahva, ei peaks nii silmatorkavalt esile tõstma. Nad väitsid, et see polevat parim poliitika, et tagada meie asutustele edu.” (6T 144).

Kas on olemas oht, et meie võiksime muutuda nii institutsionalistideks, et vahekorrad inimestega saavad meie jaoks palju tähtsamateks kui tõe ütlemine neile inimestele? On ilmne, et just praegu see toimub. „Amazing Facts’i raadioprogramm lükati nelja seitsmenda päeva adventistide koguduse kolledži raadiojaama poolt tagasi selle otsekohese lähenemise pärast viimase hoiatussõnumi esitamisel. Ainult kaks jaama jätkasid igapäevase täis-tõe saate edastamist. Alljärgne-

valt on märkused nende kolledžite jaamade ametnikelt, kes tühistasid meiega kokkuleppe:

„Enne kui me otsustasime teie programmi annulleerida, oli juba mitmesuguseid põhjusi esile kerkinud. Otsustavaks sai see, et teie programm ei sobinud ühte meie kerge kuulamismaterjali formaadiga.”

„Algul me mõtlesime, et „Amazing Facts´i pöördumine on kaudsem kui ta tegelikult on. Väga tugevad õpetuslikud rõhud koos kange hingamispäeva – pühapäeva probleemi käsitlemisega näivad mitte sobivat (27) meie töölaadi ja motivatsiooniga siin ... Meie meelest pole otsene rünnak raadiojaama vahendusel elustiili kohta meie naabritele ja sõpradele tark lähenemine.”

„Me ei suuda kauem edastada „Amazing Facts´i ... Olen kindel, et programm saadab korda väga palju head, kuid see ei sobi kokku sellist laadi leige tarbega, mida meie püüame pakkuda.”

„Me püüame jõuda maailmaliku kuulajaskonnani. Teie programm on häälestatud liiga religioossele toonile.”

Kindlasti pakuvad need kirjad dramaatilist tõendust, et õde White´il oli õigus, kui ta hoiatas mitte pehmendada meie pakilist viimsepäeva hoiatuse kuulutust. Ei ole enam aega „kerge kuulamismaterjali jaoks. Jumal on varustanud meid vahenditega, et me kuulutaksime käesoleva aja tõde, aga meie kardame neid kasutada. Baabüloni raadiojaamad paluvad meid kasutada nende seadmeid, kuid need neli seitsmenda päeva adventkoguduse valduses ja käsutuses olevat jaama ütlesid „Amazingi Facts´ile”, et nende jaoks ei vääri see mitte mingi hinna eest aega. Kui me kardame oma seisukohti teatavaks teha nüüd, mida teeme me siis, kui me seisame silmitsi surmaahvardusega?

Kõrvutades Eelija tööd Ristija Johannese omaga, kirjutas õde White: „Paljud neist, kes tunnistavad end uskuvat tõde, ütleksid, kui nad väljendaksid oma tõelisi mõtteid: Miks on tarvis kõnelda nii otsekoheselt? Nad võiksid samahästi ka küsida: Miks pidi Ristija Johannes ütleva variseridele: „Te rästikute sigitis, kes on teid käskinud põgeneda tuleva viha eest?” Mistarvis oli tal vaja esile kutsuda Heroodese viha, öeldes Heroodesele, et oma vennanaisega elada on ebaseaduslik? Ta kaotas oma elu, kuna rääkis nii otsekoheselt.” (GW 149).

Lähenevas kriisis, kui hoiatus paisub valjuks hüüdeks, on meile antud (28) järgmine tõotus: „Suurimal ohuhetkel aga tõstab Eelija Ju-

mal esile inimlikud tööriistad, kelle kuulutust ei saa lämmatada ... kuuldakse karmi noomitushäält. Julgelt mõistavad Jumalast määratud mehed hukka koguduse ühinemise maailmaga.” (PK 187).

Kas Jumala rahvas vajab seda, et teda hoiatataks nüüd ebapühas liidus olemise pärast maailmaga? Me oleme juba leidnud, et „uue teoloogia” vead on sellise liidu otsene tulemus. Mõned adventkoguduse jutlustajad on hirmul, et doktrinaalsed teemad, uuenduskuulutused või pühitsuslikud, üleskutsed võivad langeda kriitika alla kui karmid ja armastusetud. Inimeste äraikutsumine maailmalikkusele järeleandmise teelt saab väga tõenäoliselt tituleeritud „tegudele orienteerumiseks”. Kas Jumalal on midagi öelda neile vahimeestele, kes kardavad hoiatada rahvast teadaoleva patu eest?

„Tunnetele rajatud religioon, mis kergendab patu kaalu ja rõhub alati Jumala armastusele patuse vastu, julgustab patust uskuma, et Jumal igal juhul päästab ta, kuigi tema jätkab patustamist. See on viis, mismoodi toimivad paljud, kes tunnistavad, et nad usuvad käesoleva aja tõde ... tuleb pingutada iga närvi, mõtet ja lihast, et lahku lüüa maailmast, selle kommetest, selle harjumustest ja moodidest.” (3SM 155).

Õde White kirjutas Püha Vaimu otsesel mõjutusel sadu lehekülgi väga tungivaid nõuandeid ja hoiatusi just sellest samast põhimõtete madaldamisest. Ta ei kohkunud oma ülesannetes tagasi sellepärast, et keegi võinuks solvuda tema valjude sõnade peale. Ta ütles:

„Vend E. annab nõu, et rahvale meeldiks, kui ma räägiksin vähem kohustustest ja rohkem sellest, mis puudutab Jeesuse armastust. Kuid ma soovin rääkida nii nagu Issanda Vaim mind mõjutab. Issand teab kõige paremini (29) mida need inimesed vajavad. Ma kõnelesin ennelõunal Jesaja 58. peatükist. Ma ei ümardanud nurki hoopiski mitte.” (3SM 64).

„Kogudus on vastu võtnud hoiatuse hoiatuse järel. Jumala rahva kohustusi ja hädaohte on talle selgelt näidatud. Kuid maailmalik alge on nende jaoks osutunud liiga tugevaks. Ja harjumused, kombed ning moed, mis inimesi Jumalast eemale viivad, on hoolimata Püha Vaimu manitsustest ja palvetest aastate jooksul sisse juurdunud, kuni lõpuks nende teed nende eneste silmis õigetena paistavad ja Vaimu häält vaevu kuuldakse.” (5T 103).

Miks me kuuleme sellest ohust tänapäeval nii vähe? Kui kaldumine maailmalikkusse oli sada aastat tagasi nii tugev, mida kirjutaks prohvet siis kurvast asjade seisust tänapäeval?

Ma võin teile öelda, miks selle teema koha peale kurdistab vaikus kõrvu. Saatan on esile kutsunud arvamuse, mis ulatub otsaga kaugetesse minevikku: Legalism on just nüüd adventistide koguduse suur probleem. Mitte keegi ei saa eitada, et osalt on see õige, kuid ma väidan, et see on väike osa võrreldes kõikelubamise probleemiga. Üle hulga aja kohtab keegi tõelist legalismi fanaatikut, kuid on vaevalt võimalik külastada kogudust, ilma et kohtaks mitmeid uue, liberaalse teoloogia toetajaid. Käesoleva aja vajadus on seista vastu ilmsele kaldumisele odava armu jutlustamise suunas. Praegu pole küll märki sellest, et meie kogudus kannataks liiga tugevate pühituslike doktriinide annuste all. Kui palju materjali on kättesaadaval, mis sõandab sirgjooneliselt tähelepanu pöörata lõtvunud distsipliini eri valdkondadele ülejäänute koguduses? Praktiliselt mitte midagi. Me oleme oma rahva ujutanud üle raamatutega usu, õigeuskõitsemise, armastuse, eneseväärikuse ja andestuse teemadel. Kõiges selles ei ole sugugi midagi halba, need teemad on tähtsad. Kuid miks ei ole meie tasakaalustanud seda pilti tõelise õigeuskõitsemise pühitsevast toimest kõnelemisega?

Vastus on kahekordne. See näitab (30) kindlasti seda, et enamik meie autoritest ja toimetajatest on eeldanud, et adventistid on juba ülemäära tegudele organiseeritud ning paljud teised kardavad, et neid peetakse legalistideks. Samal ajal hukkab meie rahvas vajadusest tõeliste adventistlike kõnede järele patu üle võidu saamise ja praktilise jumalakartuse teemadel.

Kui palju raamatuid on kirjutatud esmajoones selleks, et võidelda maailmalikkuse petliku sissetungi vastu ülejäänute koguduses? Arvesse võttes probleemi proportsioone ja ruumi, mida on sellele teemale pühendatud prohvetikuulutamise vaimu poolt, peaks selles valdas olema käepärast palju raamatuid. Kui soovite näha praktilisi tulemusi hoiatus – ja nõuandesõnade hooletussejätmisest, vaadake ringi järgmisel suurel adventistide kokkutulekul, millest te osa võtate. Laagrikoosolekud on head paigad tähelepanekute tegemiseks. Mida te näete? Kuigi see on vaimulik kokkutulek, on asjatu otsida suuri erinevusi kogunenud inimeste üldise väljanägemise ja nende vahel, kes tunglevad Baabüloni tänavail.

Ühel hiljutisel laagrikoosolekul jagas kena kristlik ema muret oma teismelise tütre pärast, kes jalutas ringi väga-väga pingul džiinid jalas. Ema oli alles hiljuti pöördunud ja tema abikaasa oli selliste vaadete-ga, kes vähimatki ei uskunud Jumalat. Ometi protesteeris isa ägedalt oma tütre väljakutsuva riietuse suhtes. Meie vastpöördunud hämmastas see, et tema uue koguduse vaimulikud juhid ei näinud märka-vatki kombekuse piiri ületamist, mida tema ateistist abikaasa ometi nii selgelt nägi. Milline kommentaar nägemise kaotamise kohta, mille on kaasa toonud sarnanemine maailmaga! Ja me muutume veel pimedamaks, kui lepime selle talumisega, mida me teame olevat väära.

Mitte väga palju aastaid tagasi võttis Generaalkonverentsi MV osakond kindla seisukoha segasupluse vastu meie poolt korraldavatel noorteüritustel. See normatiiv on muutmist leidnud mitte ainult noorte poolt, vaid see on kogudustes küllalt tavaline komme ja isegi (31) koguduse juhtivtöötajad viljelevad oma piknikel ja saunaõhtutel basseinides segasuplust. Vähesed jutlustajad näivad mõistvat, et sellised kombes on sobimatud ja vastuolus nende püha kutsumusega. Üks tööline tähendas, et tundub, nagu Jumala korraldustega Tema preestrite suhtes Vana Testamendi päevil poleks olnud kooskõlas see, kui altari juurde üles oleks tõustud astmeid pidi, et mitte selle käigus juhtumisi „ihu ei paljastuks.” (2.Ms.20,26).

Ma mõtlesin, et just praegu näeme oma kogudustes häirettekitavat maailmalikkuse sissetungi ulatust. Me oleme nii harjunud maailma viisidega, et me enam ei mõistagi oma eemaldumist tõe põhimõtetest. Neid, kes seda näevad, süüdistatakse sageli fanatismis või õeluses. On kerge aru saada, miks neil on raske end välja panna selliste eba-meeldivate süüdistuste jaoks. Ometi tulevad ohud paljastada vahi-meeste poolt, kellele on määratud see vastutus. Meid ei ole palgatud populaarsuse konkursi jaoks. Tõde tuleb öelda, leidku see heakskiitu või mitte. Niikaua, kui me kõneleme tõe ülesehitaval viisil, et aidata inimestel leida tee tagasi Jumala suure ideaali juurde, ei peaks me muretsema selle pärast, mida inimesed võivad öelda või teha.

Tõeline probleem on see, et pidev kompromiss on muutnud paljud meie inimesed võimetuiks tegema vahet tõe ja eksituse vahel. Täies siiruses võivad nad seista vastu reformivale tööle koguduses sõnade-ga: „Ma ei näe mitte midagi halba selles, mida teen. Ükski muu seisukord ei saa sellest lootusetum olla. Ainult Püha Vaim võib avada nende silmad, kes isegi mitte ei tea, et nad on pimedad. Kui nad ainult

suudaksid mõista oma vajadust, oma pattu, oma pimedust, siis otsiksid nad ravimit. Kuid kurvad sõnad kõlavad ikka ja jälle: Ma ei näe ... Ma ei näe”...

Maailma asjade nõudmine meie rahva poolt on viinud palvekoosolekute ärajäämiseni paljudes seitsmenda päeva adventistide kogudustes üle kogu maa. Inimesed on liiga hõivatud tööga, (32) majapidamisega või muude materiaalsete muredega, et leida aega nädala keskel toimuvateks kokkutulekuteks või palveks. Noorte koosolekud on väga mitmetes meie kogudustes muutunud mineviku mälestuseks. Koguduse bülletäänid on täis teadaandeid nädala jooksul toimuvatest üritustest, kuid paljud neist on oma olemuselt seltskondlikud. Oh häda, Piibli õppimiseks ja palveks kokkusaamised hõlmavad ainult raasukese meie poolt korraldatavate ettevõtmiste pikast nimekirjast. Kuid kuna eksisteerib erutavate ürituste tuhin, hinnatakse kogudust küllalt edukaks. Peamine mure näib olevat see, et kõik saaks kaasa haaratud – kuid haaratud millega?

Loomulikult ei ole see ei evangelism ega hingede võitmine. Mõned napid nädalad selle asja kirjutamisest tagasi, võisin õhtu õhtu järel näha, kui suure mitte-adventistidest hulgaga ühines vaid 40-50 ustavat koguduseliiget evangeelse kampaania kuuljaskonnaks. Kus olid ülejäänud kõnealuse koguduse 750 liiget? Ma võisin peaaegu et aru saada, miks olid kolmapäeva õhtused palvekoosolekud selles koguduses ära jäetud. Miks ei suuda meie inimesed tunnetada kohtuajal elamise pühalikkust? Iisraeli äralepituspäeval ilmnenu südant läbi katsuv suhtumine peab ilmema ka tänapäeval hingamispäevapidajate hulgas.

Mis oli see südameläbikatsumine? Sügav mure selle pärast, et iga patt oleks üles tunnistatud ja maha jäetud. Pingelise huviga kuulatasid nad ülempreestri kellukeste helinat ja järgnesid talle vaimus, kui ta liikus kõige pühama paiga poole, et teha nende eest lepitust. Just niisama sügavalt peaksime meie olema teadlikud lõplikust lepitusest, mis käib ülal taevases pühamus ja järgima oma õnnistatud Ülempreestrit, kui Ta teostab teenistust meie eest kõige pühamas paigas.

Iga päev peaksime endile meelde tuletama, et me ei ole lihtsalt veel üks uus uskkond. See kogudus on Jumalast määratud t a a s t a m a suurt, sajandeid tagasi alanud reformatsiooni.

Suurim tragöödia, mis eales võiks ilmned, oleks unustada oma prohvetlik missioon ja aeglaselt tagasi langeda leiguse (33) tuttavasse vormi, mis on tabanud iga teist religioosset liikumist. Meiega ei tohi seda juhtuda! Ja ometi näeme seda täitumas. Vaevalt on keegi meist teadmatutes salakavalatest muutustest, mis on hiilinud kogudusse ja selle asutustesse. Me oleme selle pärast nutnud ja innukalt palvetanud, et meie ei oleks osaks sellest. Ometi tunneme oma südamepõhjas, et me oleme seda. Iga kord, kui me jätame hooletusse uurimise ja palve, iga kord, kui me keeldume võimalusest tunnistada, me nurjame Jumala Püha eesmärki meie suhtes.

Iga seitsmenda päeva adventistide kogudus peaks olema evangeel-
sest tegevusest kihav mesipuu. Meid ei ole kutsutud selle erutava sõ-
numiga nurgas puhkama. Sajanditepikkused suure võitluse saladused
on avaldatud meile ühel põhjusel – et me jagaksime neid teistega. Iga
uus selle aulise usu liige seatakse Püha Vaimu väe läbi koheselt tun-
nistajaks. Nii mehed kui naised tunnetagu Jumalast antud volitust ja
ordinatsiooni, et alustada isiklikku lepitamistööd. Käte peale panemi-
ne ei ole selleks vajalik. Kõiki ei haarata ühe ja sama tööga, kuid
kõigil on and, mida võib kasutada hingede võitmiseks.

Miski ei võida Laodikea vaimu tõhusamalt kui evangelism. piibli-
uurimised ja isiklik misjonitöö. Liiga paljud meie inimestest ootavad
mingit spetsiaalset emotsionaalset kogemust kui märki sellest, et nad
peavad algust tegema tunnistusliku programmiga. Kuid meil on juba
töötus Püha Vaimu kohta. See on täiesti piisav. Me võtame selle vastu
usu, mitte tunnete kaudu. Ainult need, kes hakkavad tegutsema Ju-
mala korraldusel usu kaudu, saavad hilist vihma ning osalevad valjus
hüüdes.

„Paljudes paikades võib näha, kuidas pühendunud mehed ja naised
annavad teistele edasi valgust, mis on näidanud neile lunastuse teed
Kristuse läbi. Kui nad lasevad oma valgust (34) ikka edasi paista,
nagu tegid need, keda ristiti Vaimuga nelipühapäeval, siis saavad nad
üha rohkem ja rohkem Vaimu väge. N i i saab kogu maailm valgus-
tatud Jumala aust.” (AA 54).

Palun pidage meeles, et Püha Vaimuga ristimise eesmärk on teha
meist tunnistajad. (Ap.t.1,8). Paulus kuulutab, et töötus Püha Vaimu
kohta võetakse vastu usu kaudu (Gal.3,14). Kuidas me näitame usku?
„Usk ilma tegudeta on surnud.” (Jak.2,26). Niisiis, kui me tõeliselt
usume, et meil on töötatud tunnistamise vägi, rakendame usus selle

tegevusse. Teisisõnu: me hakkame tegema seda, mida saame, et jagada oma tunnistust, olenemata sellest, kas me tunneme mingit väge meis või mitte. Õde White kirjutab, et s i i s, k u i selle tööga on peale hakatud, lisandub „üha rohkem ja r o h k e m Vaimu väge. Siis ta teatas: „N i i v i i s i saab maa valgustatud Jumala aust!”

Kas pole see vapustav mõte?! Need, kel ei ole olnud kogemust hingede võitmises, isegi ei teaks, mida väega peale hakata, kui see tuleks. Ainult need, kes seda tööd juba teevad, saavad ettevalmistatud võtma vastu hilist vihma ja osalema valjus hüüdes. Mitte ükski ei pääse, kes ei saa osa sellest pitseerivast kogemusest. Pole siis ime, et saatan tahab hoida ülejäänute kogudust tegevuses kõige muuga, ainult mitte hingedevõitmise. Ta on täiustanud maailmalike atraktsioonide pimestavat, uimastavat väljapanekut, et hoida keskmisi koguduseliikmeid eemal just sellest tööst, mis valmistaks nad ette muutmiseks.

Kui valulik on vaadata vaimset halvatust, mis on sellel kriitilisel ajahetkel muutnud tegutsemisvõimetuks paljud usklikud. Otsekoheste tunnistuse trompetihelid on hakanud üha enam sumbuma, sedavõrd kuidas maailma õnnestustegevus sisse hiilib. Isegi inimesed väljastpoolt kogudust suudavad taibata rõhkude asetuse muutust.”

Ajakiri „Christianity Today” (kristlus tänapäeval) 1984. a oktoobri numbris kirjeldas endine seitsmenda päeva adventist muutusi, mis kujundavad ümber seda, mida tema nimetas „vana stiili hingamispäevapidaja” (359 seisukohaks, mis väitis, et „hingamispäev on elava Jumala pitser ja et pühapäeva pidamine on metsalise märk”. Ta ütles: „See on ikka veel adventismi ametlik joon ... Kuid sellel puudub natuke tulusust, ja kaasajal kuulete te adventistide ringis tõenäoliselt hoopis teistsugust lähenemist.”

Siis kirjeldas ta kahte hästituntud adventistide teoloogi, kes endiselt jutlustasid hingamispäevast, kuid kes rõhutasid „pigemini päeva kvaliteeti kui järjekorranumbrit nädalas ja pigemini palvust, kui et nendele saatusega südamele koputamist, kes ei pea hingamispäeva nii nagu adventistid.”

See. Mida Joan Graven selles väga populaarses protestantide ajakirjas ütleb, on tegelikult mõte, et adventistid on hakanud pöörama vähem tähelepanu sellele erilisele päevale nädalas. Kas võiks see olla sissejuhatus kohutavale äralangemisele lõpuajal, mida õde White ette kuulutas? Täitmaks seda ettekuulutust, on meie rahvas kindlasti kal-

dunud vaatlema käsunõudeid ja seitsmenda päeva hingamispäeva kui üha vähem tähtsaid asju. Joan Gravon on täheldanud, et meie teoloogid näitavad teed hingamispäeva mahamängimisele.

Suund, mida ta kirjeldab oma tavatult avameelses artiklis, on just seesama, mis avaldub meie leppiva suhtumise kaudu paavstlusse, valitsuse abi pidevas vastuvõtmises meie asutustele, meie jätkuvas dialoogis Kirikute Ülemaailmse Nõukoguga, meie mänglemises naiste ordineerimisega ja radikaalses rõhkude maha võtmises antikristust puuduvate suure reformatsiooni prohvetikuulutuste puhul.

ÄRALANGEMINE OOTAB PIKISILMI

Kuid vaadagem nüüd lähedalt saatana varjatud rünnaku eesmärki ülejäänute koguduse põhimõtetele. Me oleme kirjeldanud tema osavat plaani lasta tasapisi sisse imbuda piiripealseid probleeme ja seda, kuidas need tillukesed laskeavad aeglaselt laienesid suurteks eemaldumisteks meie ajaloolistest põhimõtetest. Jumalik põhjuse ja tagajärje seadus hakkas kohe toimima, luues kahtlust ja segadust tõedoktriinide suhtes. Ja saatan kindlustas selle, et pettuse meistritöö ootas pikisilmi, et esile kerkida niipea, kui piisaval hulgal inimmeeli oli küllaldaselt ähmastatud maailmaga sarnanemise läbi. Desmond Ford ja Walter Rea ilmusid lavale peaaegu üheaegselt ning esimest korda hakkasid vanad, iganenud vastuväited tekitama küsimusi seitsmenda päeva adventistide meeltes.

Ainult siis, kui me vaatame tähelepanelikult „uue teoloogia” vigade tulipunkti, võime mõista saatana teravmeelset strateegiat. Peaaegu kogu tema (37) rünnak on sihitud Jumala käskude pihta. Kuigi mõned seitsmenda päeva adventistid kardavad seda öelda, on ajastu-
tepikkuse võitluse tõeline probleem olnud Jumala käskudes ja selles, kas neid tuleb pidada või mitte.

Saatan teab isegi paremini kui meie, et suure võitluse viimane konflikt hakkab pöörlema sellele samale käsuseadusele ustavuse ja sõnakuulmise ümber. Kõik, mida ta saab teha, et nõrgestada ja tekitada käsu suhtes umbusaldust seitsmenda päeva adventistide silmis, saab olema temapoolseks meisterlikuks löögiks. Tal ei ole probleemi ülejäänud kristlaskonnaga, kuna nende õpetus juba halvustab dekalooži. Ta vajab sellist uskumatult petvat lähenemist, mis paneks adventistid käsule kergemeelselt vaatama.

Käsu vastu võitlemise juured ulatuvad tagasi langenud ingli Lutsiferini. See mässav olevus rajas kogu oma rünnaku Jumala vastu väitele, et taevane käsuseadus oli väga karm ja sellele polnudki võimalik kuuletuda. Need valed lasti lendu langemata universumisse ja üks kolmandik ingleid keelitati uskuma Lutsiferi. Sellest ajast alates on headuse ja kurjuse valitsevad jõud haaratud titaanlikku võitlusse nende probleemide pärast, mida tõstatas Lutsifer.

Jumal kavandas lunastusplaani selleks, et rehabiliteerida oma õigus ja au universumi ees ning pesta oma nimi puhtaks valesüüdistusest, nagu poleks Tema käsuseadusele võimalik olla sõnakuulelik. Tema 6000-aastase programmi eesmärk on esile tuua inimesi, kes elavad ilma patuta. Kui Jumala plaan pole võimeline taastama inimeses seda algset sõnakuulelikkust, millelt ta langes, saavad saatana argumendid kinnitust. Teisalt, kui Jumal võib universumile näidata inimesi, kes on Talle täielikult sõnakuulelikud, ka kõige vaenulikemates olukordades, mida saatana luua suudab, sest Jumala iseloom on langemata maailmade ees lõplikult rehabiliteeritud. Universum omandab igaveseks kaitse edasise sõnakuulmatuse eest, kuna ajastust ajastusse tuletab lunastatu te elav tunnistus meelde Jumala õiglust oma loodolevuste kohtlemisel.

Kas te näete nüüd, kui tähtis on (38) saatana jaoks ahvatleda inimesi patustama? Ja kas te mõistate, miks on naisest ülejäänud – need, kes peavad käske ja kellel on prohvetikuulutamise vaim – lohe raevu eriliseks objektiks? Ükskõik mida saatana Jumalale ustavate vastu ka teeb, on see sihitud selle pihta, et nõrgestada nende usaldust Käsuseadusse. Ta peab kuidagiviisi valmistama neid ette suhtuma käsku nii kergelt ja võtma patte kui mitte midagi laiduväärset, et siis, kui nende elu on otsustamise ees, valivad nad pigemini sõnakuulmatuse, et aga mitte häda saada. Saatana näeb selles oma viimast võimalust, et lüüa tagasi Jumala plaan Tema rahva täiuslikkusesse viimisel.

Kas saatana hakkab üha arusaadavamalt valmistama spetsiaalseid rünnakuid hingamispäeva-pidajate vastu? Pole ime, et ta mõtles välja targa plaani – libistada tasapisi maailmalikke kombeid kogudusse. Ta teab väga hästi Piibli põhimõtet, et sellisele asjale järgnevad kiiresti õpetuslikud segadused. Ja ta tegi hoolsaid ettevalmistusi, et tutvustada oma meisterlikku „antikäsumeelsust” lugupeetud kõnemeeste kaudu, kellel oleks võimalikult lai mõjusfäär.

„UUE TEOLOOGIA” RÜNNAKUD

Esimene lõök Jumala käsuseaduse vastu! – esimene „uue teoloogia” põhiline viga pärines vanast augustiinlaste õpetusest pärispatu kohta. Kirjutades osaks arvatud patu kõigi Aadama järelkäijate arvele, eeldati, et iga beebi sünnib mitte ainult tuleva süüga, vaid sellise täielikult rikutud loomusega, et ta ei saagi lakata patustamast ilma Paradiisita. Niiviisi pandi alus mõistuspärasele käsust üleastumisele kui vastutusvõimetute geenide ja hormoonide probleemile.

Teine lõök Jumala käsuseaduse vastu! Algne kõrvalekalle tegi vajalikuks järgmise tõe väänamise sissetoomise. Kui kõik Aadama järelkäijad pärivad tema süü, siis oleks Jeesus samuti saanud süüdlaseks niipea, kui Ta sündis. Loomulikult Kristus seda polnud! Vastasel juhul poleks Ta saanud kedagi päästa, kui Ta oleks ise olnud patune. Katoliku kirik hoolitses osavalt selle küsimuse eest, luues õpetuse patutust eostumisest, mis jätab neitsi Maarja välja Aadama osaks arvatud süüst osa saamisest. „Uue teoloogia” esindajad võtsid lihtsalt omaks muistse (40) protestantliku versiooni katoliku sellest seisukohast ja kuulutasid, et Jeesus sündis tegelikult sellise loomusega, nagu oli Adamal enne langemist, mitte aga Aabrahami, Taaveti või Maarja langenud loomusega.

See ei tekitanud ainult vasturääkivust paljude eriomaste Piibli seisukohtadega, vaid jättis ka iga Aadama järeltulija ilma igasugusest lootusest võita oma patte. See võttis inimkonnalt julgustava eeskuju täielikust sõnakuulmisest, andes asemele vaid näite võõrast loomusest, mis on pärast Aadama patustamist sündinute jaoks täielikult tundmatu. Kui Jeesus ei sõandanud silmitsi seista langenud inimese kiusatustega, kuidas võiks siis ükski surelik hing kunagi loota saavutada võitu nende kiusatuste üle? Selline doktriin lisas õli tulle saatulikule väitele, et Jumala käsud on liiga karmid, et neile saaks mingil viisil sõnakuulelik olla.

Kolmas lõök käsuseaduse vastu! – kuidas seonduvad need kaks moonutamist edasise „uue teoloogia” rünnakutega käsuseaduse vastu? Nii imelik kui see ka näib, kinnitasid need uue valguse professorid, kuigi nad kujutasid Jeesust loomuses, mis viis kaugele puudust-

kannatavast inimkonnast, seda, et Kristus võis patustele osaks arvata kõik oma püha elu teened, kaasa arvatud Tema sõnakuulelikkus lepitussurma kaudu ristil. See kõlab nagu hea teoloogia, kuid vaadelgem seda hoolikamalt.

Nad nimetavad need Kristuse osaks arvatud teened „õiguseks usu läbi”, kuid pühitsus on sellisest armupakkumisest eriliselt ja sihilikult välja jäetud. Väidetakse, et sõnakuulmine seisab täielikult lahus lunastuse nõuetest ning osaks arvatud õigeksmõistmise teenete vastuvõtmine üksi on ainukesed „teod”, mida nõutakse Jumala riiki siseneamiseks. Niiviisi omistatakse Jumala käsuõpetusele kuulekas-olemisele päästmiskogemuses mittekohustuslik roll.

Neljas käsuseaduse vastu antud löök! – tähelepanu koondamise tõttu osaks arvatud õigusele hakatakse Jeesuse lepitussurma ristil vaatlema kui lunastuse lõpetatud tööd: Tema tegi meie jaoks kõik, kaasa arvatud täielik sõnakuulmine ja kõik see arvatakse meie omaks, kui me seda usu kaudu vastu võtame.

Kas Kristuse surm lõpetas lepitustöö üleastuja heaks? (41) Ei, ei lõpetanud. See kindlustas täiusliku ohvri. Veatu Talle ohverdamine jõudis alatiseks lõpule, kuid lõplik lunastus ei lõppenud täielikult veel niikaua, kuni veri sai piserdatud kõige pühamasse paika ja aruanne pattudest täielikult kustutatud. Heebrea raamat tõestab kaheldamatult, et Jeesus pöördus tagasi taevasesse pühamusse, et teenida omaenese verega nende sümbolite täitmisel, mida sisaldasid endas pühamu kaks osakonda maa peal. See töö jätkub praegu. Mida see sisaldab? Milleks oli see vajalik? Kuidas oli see parem tööst, mida teostati maises pühamus?

Peamiselt selles: maapealsed teenistused võisid kindlustada ainult patu andestamise, aga mitte kunagi jõu patustamise lõpetamiseks. Need tallede ja kitsede ohverdamised ei suutnud teha kedagi täiuslikuks. „Käsk ... ei või iialgi samade iga-aastaste ohvritega, mida ühtelugu ohverdatakse, teha täiuslikuks nende toojaid” (Heebr.10,11).

Teisalt aga teatas Paulus, et tõeline ülempreester kõrvaldab taevases pühamus patud ja teeb inimesed täiuslikeks. „Sest ühe ohvriga on ta jäädavalt teinud täiuslikeks need, keda pühitsetakse.” (Hb.10,14).

Siin avaldus suur vajadus Jeesuse ülempreesterliku töö järele taevas. See oli vajalik, et täielikult kustutada patud aruandest ja Jumalat teenivate inimeste elust. „Uued teoloogid” väidavad, et lepitus lõpetati ristil ning et käesoleval ajal ei rakendu iga-aastane „kõige pühamu

paiga” teenistus, mida toimetab ülepreester. See eitab oluliselt v a - j a d u s t usklike pühitsemise järele ja k a v a h e n d e i d, mis aitavad kaasa selleks pühitsemiseks või täiustamiseks. Heites kõrvale kahe-osakonnalise Kristuse teenistuse meie heaks, pööravad „uued teoloogid” tähelepanu (42) ära ülemast paigast, kus seaduselaekas, armuaujärje all, paiknes käsuõpetus. Pole siis ime, et sellises usu läbi õiguse kogemuses ei leita vajadust pühitsuseks. Käsuseadust vähendatakse lunastuse suures tegevusplaanis miinimumini.

Viies löök Jumala käsuseaduse vastu! – ja kuidas on lugu täiuslikkusega, millega varustatakse usklikke taevasest pühamust? Enamik „uue teoloogia esindajaid” eitab õpetust täielikust võidust patu üle inimlihas. Nende jaoks on patt sünonüümiks tõsiasjale „kui juba kord oled sündinud”. See läbib iga inimkeha ja vaimu pärast pattulange mist ja seda seni kuni muutmine Kristuse tulekul selle hävitab. Niisugusest vaatevinklist võetuna on kerge mõista, miks on pühitsus alla käinud. Kui on võimatu võita kogu pattu, siis Jumal ilmselt võtab vastu selle osa patust, mida inimesel on võimatu allutada. Kuid kui palju sellest ja milline osa kuulub sellesse kategooriasse? Kas igale indiviidile on jäetud ise otsustada, milliseid patte ta ei saa Kristuse jõu abil võita? Kuidas võib keegi olla kindel, et ta ei salli pattu, mis peaks ära heidetama, kui tal oleks natuke rohkem usku ja pingutusi omalt poolt?

Fakt on, et Piiblis pole vihjet sellele, et keegi võiks panna piiri vaid teatud pattudele või vähendada teiste pattude hulka, mida ta toime paneb. Jeesus ütles naisele, kes tabati abielurikkumiselt: „Mine ja ära tee enam pattu”. Ta ei öelnud naisele, et see kärbiks oma tehtavate abielurikkumiste hulka. Kui ma usun, et mõnda pattu on võimatu võita, ei raiskaks ma kindlasti mitte aega, et püüda neid oma elust kõrvaldada. Kas mõistate, kui ohtlik on järeldada, et m õ n d a pattu ei saa võita Issanda väes? Ma muutun selle patu suhtes sallivaks ja petan ennast, uskudes, et Jumal ka arvestab sellega. Kui võrd kerge on minu väeti inimloomuse jaoks selekteerida välja mingi patt, millest ma ei taha loobuda, kui selline, mida ei saa võita.

Kas näib loogilisena mõelda, et Jumal saab anda ja annab mulle võidu mitmete pattude üle – võib-olla niisuguste (43) üle, mis pole nii sügavalt juurdunud – kuid Ta ei suuda või ei taha vabastada mind teistest? Kogu see kontseptsioon on Jumala sõnale võõras. Ainus asi, mida patuga teha tuleb, on selle tegemine lõpetada, see ära heita, saa-

vutada iga hinna eest selle üle võit. Suhtumine, et Jumala lapsed tee-
vad kuni Jeesuse tulekuni pattu, ei ole mitte ainult Pühakirja eitamine,
vaid saatana ammuse vale soodus esiletoomine.

SAATANA SÕDA TÄIUSLIKKUSE VASTU

Kas saatana on rahul, kui kristlased (44) alistuvad jätkuva patus-
tamise programmile? Võite olla kindlad, et seda ta on. Kas muutu-
takse sallivamaks patu suhtes, millest usutakse, et seda on võimatu
võita? Kahtlemata! Kas selles on midagi eriti hädaohtlikku, kui seits-
menda päeva adventistid kaitsevad saatana süüdistust, et käsu-
õpetusele pole võimalik sõnakuulelik olla? Väga, kuna see seostub
vaimuliku reetmise ja jumalateotusega.

Kuid lubage mul selgitada, miks on see õpetus iseloomu täiuslikku-
sest niisuguseks surmaohuks ülejäänute kogudusele. Meile tuletatakse
prohvetikuulutamise Vaimu poolt korduvalt meelde, et mitte kedagi,
kes ei kannata välja sõelumist ega võta osa valjust hüüdest, ei pit-
seerita. Kuid tingimuseks, et saada hilist vihma ja
anda edasi vali hüüd, on iga patu võitmine!

Milline triumf saatana jaoks, kui ta suudab peibutada seitsmenda
päeva adventistid saatuslikku eksiarvamusse, et patte ei saa lõplikult
alistada. Andes järele sellele koletuslikule valele, (45) tuleb mõõnda
võimatust saada päästetud, kuna sellel ajal osutuvad kõik, kes ei saa
hilist vihma, kadunuiks. Mõtisklegem nende märkimisväärsete aval-
duste üle: „Need, kes on kõik punktid ellu rakendanud ja püsima jää-
nud igas katsumuses ning võitnud iga hinna eest, pannes tähele Us-
tava Tunnistaja nõuannet, need saavad hilise vihma.” (1T 187).

„Just täna peate laskma oma astja puhastada nii, et see oleks valmis
kasteks, taevaseks kasteks, valmis hilise vihma voogudeks. Sest hiline
vihm valatakse välja ning Jumala õnnistused valatakse igale hingele,
kes on puhastatud kõigest roojusest.” (EV 702).

„Mitte ükski meist ei saa iialgi Jumala pitsert, kui meie iseloo-
mudes on üksainuski laik või korts. Meie kohustuseks on jätetud
parandada oma iseloomu vead, puhastada hingetempel kõigest rooju-
sest. Siis langeb hiline vihm meie peale nii nagu varane vihm langes
jüngerite peale Nelipühapäeval.” (5T 214).

„Mulle näidati, et kui Jumala rahvas ei tee omalt poolt mingeid jõu-
pingutusi, vaid ootab kosutust, mis tuleks ja kõrvaldaks nende üle-

kohtu ning parandaks nende vead – kui nad toetuvad sellele, et see neid puhastaks nende liha ja vaimu rüvedusest ning muudaks nad kõlblikuks kolmanda inglil valju hüüde edasiandmiseks, siis leitakse nad kaalult kerged olevat. Kosutus ehk Jumala vägi tuleb ainult neile, kes on end selleks ette valmistanud, teostanud töö, mida Jumal on neil käskinud teostada. Nimelt, puhastanud end kõigest liha ja vaimu roojusest ning viinud lõpule pühitsemise Jumala kartuses.” (1T 619).

Kuidas saab mõni adventistlik koguduse liige nende selgesõnaliste avalduste valguses eitada kogu patu võitmise võimalikkust? Mitte ükski ei saa pitseeritud, kes pole kogenud oma elus seda lõpuleviivat pühitsuse protsessi. (46)

Paljud jätavad kahe silma vahele tõsiasja, et õiguses usu läbi on kaks selget aspekti, mida tuleb kogeda iga võidu puhul. Üks neist on õigeksmõistmine, mis hoolitseb surmakaristusest vabastamise eest mineviku pattude andestamise kaudu. See tohutu and rajaneb ainuüksi Jeesuse eeskujandval tegevusel, kes elas täiuslikku elu, võttis enese peale meie kalduvuse patustada ja suri, et kanda karistuski meie eest.

Niipea kui me rakendame usku Jeesusesse kui meie isiklikku Päästjasse, annab Ta meile hinnangu kõigi nende asjade põhjal, mida Ta tegi meie nimel. Issand arvestab meiega, nii nagu oleksime meie elanud täiuslikku elu ja vaatab meile nii, nagu poleks me kunagi patustanud. Jeesus arvestab meie osaks Tema enda surma kaudu ristil saadud teened, vabastades meid hukkamõistust ja karistusest meie endi tehtud pattude pärast. See usu toiming asetseb otse suure lunastusplaani südames. Mitte ükski ei saa päästetud ilma selleta ja mitte ükski ei saa seda omandada mingite muude vahenditega kui ainult usu kaudu. Piibel ütleb: „Aga kes tegusid ei tee, vaid usub Temasse, kes mõistab õigeks jumalatu, sellele arvatakse tema usk õiguseks.” (Rm.4,5).

Pange tähele, ainuke nõue, et saada õigeksmõistmine usu läbi, on olla „jumalatu”. Need, kes tunnevad, et neil on vaja ennast omaenese heade tegude kaudu vähem jumalatuks teha, enne kui nad hakkavad otsima õigeksmõistmist, need hävitavad oma ainsa aluse selle saamiseks. Veelgi enam, nad räägivad lootusetult vastu Pühakirjale, otsides võimalust esile tuua mõni isiklik teene täiesti ära teenimata anni pälvimiseks. Mida vähem jumalatu inimene ennast tunneb olevat, seda vähem kalduv on ta ennast lihtsas usus Jumala tõotustesse üle andma. Õigeksmõistmise kogemuses ei saa olla osalist usaldamist. See omandatakse ainult usu kaudu.

Kuid teine ja võrdselt tähtis aspekt õiguses usu läbi on pühitsus. Evangeeliumi liikumapanev jõud ei vabasta (47) meid patu süüst ilma, et ta ka päästaks meid patust endast. Aadama langemine tõstatab tema enda ja kõigi ta järeltulijate jaoks kaks tohutut probleemi. Esiteks tõi see kogu inimkonnale surmaotsuse, teiseks nõrgestas see inimese moraalsel loomust niisugusel määral, et tal ei olnud jõudu lakata patustamast. Mõlemad need traagilised tagajärjed said hävitava löögi teise Aadama – Jeesuse – aulise võidu kaudu.

Esimene probleem on ravitav Jeesuse poolt meile osaks arvatud õigusega õigeksmõistmisel. Selle kaudu kõrvaldatakse surmamõistmine ja tühistatakse minevikupatud.

Kuid on veel üks lahendamist nõudev probleem. Kuidas taastada moraalne loomus nii, et patt saab tagasi tõrjutud ja võidetud? Lunastusplaan ei hoolitse ainult osalise patu mõjust vabanemise eest. Pühitsuse kaudu antakse Jeesuse õigus usklikule osaks ja tehakse võimalikuks täielik võit iga päritud või omandatud nõrkuse üle. Usk Piibli jõuduandvatesse töötustesse võib murda patu kantsi ja teha inimhinge kõlbavaks pitseerimiseks hilisvihma ajal.

Ainult need adventistid, kes on nõudnud nii õigeksmõistmist kui pühitsust, saavad osa valju hüüde kogemusest. Jeesus on andnud kõigile Aadama järeltulijaile tagasi jõu pattu mitte teha.

Meie koguduses on kriitikuid, kes väidavad, et Jumala õnnistused ei hinga enam meie koguduse üle selle Laodikea olukorra pärast. Mõned on liikmeskonnast välja astunud protestiks vaimuse languse ja moraalinormide kadumise pärast. Ma ei jaga kõige vähematki sellist seisukohta. Hiljuti sain kirja mehelt, kes oli kunagi suure seitsmenda päeva adventistide koguduse ordineeritud jutlustaja. Ta näis tõeliselt muretsevat selle pärast, et mina toovad inimesi kogudusse, mis on „tõest täielikult ära taganenud” nagu ta nimetas, „ja on tagasi pöördunud Baabülioni pimedusse”. Ta tsiteeris mõnda lõiku õde White’ilt, et mõjusamalt esile tuua (48) seda, et kogudus taganeb Egiptusse, et see triivib ära avamerele ilma kaardi ja kompassita. Ma olin tuttav selliste seisukohtadega ja paljude teiste samas vaimus avaldatutega. Õde White maalis pildi kuradist, Laodikea olukorrast igal koguduse organisatsiooni tasandil, noomides, üles kutsudes ja nuttes tema kompromissi pärast maailmaga. Kuid ta ei lahkunud kogudusest ega tähendanud, et see oleks Baabülön! Isegi siis, kui ta kõneles vapustavaid karistussõnu, ei

olnud mitte kunagi ainsatki vihjet sellele, et muretsevad, ustavad ülejäänute kogudusest peaksid lahkuma organisatsioonist ükskõik mis põhjusel. Ta kirjutas korduvalt, et nõrgad, maailmameelsed, kõikuvad liikmed raputatakse välja, jättes järele puhta rahva tööd lõpetama.

„Jumala Vaimu läbitungiv tunnistus lahutab Iisraelist need, kes on alati olnud sõjajalal nende vahenditega, mida Jumal on määranud moraalse laostumise ärahooldmiseks kogudusest. Ülekohut tuleb nimetada ülekohtuks. Kohutavaid patte tuleb nimetada nende õige nimega. ... Selge, otsekohene tunnistus elagu koguduses või muidu lasub Jumala needus Tema rahva peal, niisama kindlalt nagu see tabas muistset Iisraeli nende pattude pärast.” (5T 676).

SEISTES AUSALT SILMITSI OMA VIGADEGA

Oleks rumalus ignoreerida patte, millele koguduses paljud läbi sõrmede vaatavad. Ei ole hea peita oma pead liivasse. Hoiatushääl peab kõlrama. Lõikavat tõde tuleb kuulutada, kuid seda tuleb teha kontekstis armastuse ja hoolega nende vastu, kes on saatana poolt pimestatud. Veel on olemas ustavate grupp, kes ei lähe eemale tõesammaste juurest.

„Jumalakartuse juuretis ei ole mitte täiesti kaotanud oma jõudu. Ajal, mil hädaoht ja langus koguduses on kõige suurem, oigab ja nutab väike salkkond, kes seisab valguses, jälestustväärivate asjade pärast, mida maa peal tehakse. Kuid kõige enam tõuseb nende poolt üles palveid koguduse pärast, kuna selle liikmed elavad maailma viiside järele.” (5T 209.210).

See väide on tüüpiline paljudele neile avaldustele, kus õde E. White nimetab väikest salkkonda „ülejäanuteks, kes keelduvad järgimast seda osa kogudusest, kus liikmed elavad maailma viiside järele”. (50) Sellistest väidetest nähtub selgelt, et ülejäänute koguduses on inimesi, kes taunivad moraalnormide mahakiskumist ja võtavad kindla seisukoha astuda vastu maailmalikkuse imbumisele kogudusse.

Jumal otsib tänapäeval neid, kes seavad end nagu ränikivi vastu patule ja sellega liitujaille. Millist rõõmu toob see, kui ei seata piire Tema suurepärasele armutööle! Igäihel meist on just nüüd eesõigus anda iga meie võime üle Jumalale ja Tema sõnumile. Ta ei kutsu meid üles jagatud teenimisele. Siin ei ole kohta pooleldi loovutatud südamele.

Milline ühine pinnas on tõe ja eksituse vahel? Jumal soovib, et Tema ülejäänud rahvas annaks ühemõttelise tunnistuse igas tõeõpetuse punktis ja kogemuses. Kogudus ei ole tõe kogudus lihtsalt seetõttu, et ta sobib üksikasjalikult ajaloolise ja prohvetliku raamistikuga. See on tõeline ja jääb tõeliseks ainult siis, kui jätkab jutlustamist ja elamist täielikus kooskõlas Jumala Vaimu tunnistusega. Me ei või tunda päästmiskindlust ainult sellepärast, et kuulume tõe kogudusse. Meie julgeolek sõltub isiklikust läbikäimisest Kristusega. See toob esile usu sõnakuulelikkuse. Liigne vaimulik uhkus hukutas vana-aja Jumala Iisraeli ja see võib hõlpsasti püüda lõksu ka tänapäeva seitsmenda päeva adventiste.

Õde White on teinud mitmeid märkusi, mis puudutavad ustavat „väikest salkkonda” ülejäänute keskel. Nad ägavad ja nutavad jällestusväärsete tegude pärast, mida tehakse maa peal ja „nende palved tõusevad üles koguduse pärast, kuna selle liikmed elavad maailma viiside järele ... Ajal, mil Tema viha valatakse välja nuhtlustes, eristab neid alandlikke, pühendunud Kristuse järelkäijaid ülejäänud maailmast hingepiin, mis väljendub hädakaebes ja nutus, noomitustes ja hoiatustes. Samal ajal, kui teised püüavad tõmmata katet üle olemasoleva kurjuse ja vabandada kõikjale levinud suurt ülekohtu, et need, kes on agarad Jumala au eest seisma ja omavad armastust hingede vastu, hoiaksid end tagasi sellepärast, et olla kellelegi meelepärane.” (5T 210).

Oo, milline vastutus lasub müüridel valvavatel vahimeestel! Kui võrd innukalt peaksime uurima ja palvetama, et olla osaks sellest väikesest salgast, kes tunneb kurbust koguduse pattude pärast. Kui võrd ilmselt me näeme õde White'i kirjelduste täitumist sedavõrd, kuidas me ligneme pitseerimisajale. Me igatseme suuta anda tagasi käiku kompromissivoolule. Iga päev on meil vajadus anuda Jumala Vaimu, et ta hoiaks meie jalad libastumast ja kindlustaks meeled pettuste vastu, mis meid ümbritsevad. Kes on võimeline nendeks asjadeks?

Olles üks müüri seisvatest vahimeestest, on minul vastutus Jumala ees iga hinge pärast, keda ma ei hoiata ligineva vaenlase suhtes. Mu süda leinab, kui vaatan, mis juhtub ja näen, kui vähe ma olen võimeline korda saatma. Mida saaks teha, et tuua meie kogudus tagasi selle esekuju juurde, mis on nii selgelt paika pandud inspireeritud nõuannetes?

Meditsiinitöö on võtnud suuna, mille eest meid hoiatati aastaid tagasi. Võttes meie asutuste haldamise ära meie koguduse kätest ja andes selle kõrgesti tasustatavate terviseproffide juhtimise alla, oleme avanud kompromissi veevärava. Uus korraldus kiirendab häbistavat mõistuslikku atmosfääri olla suurim ja tõmmata ligi suuremal arvul patsiente. Mitte kuskil pole Jumal meid õhutanud looma sääraseid soodustusi. Ikka ja jälle on meid hoiatatud maailmaga selles vallas mitte võistlema. Väiksematele, maalähedasematele raviasutustele, kus saab praktiseerida ja õpetada tõelise tervishoiureformi põhimõtteid, pani rõhku õde White'i Jumalast antud sõnum. Kuidas saame pooldada laenatud miljonite dollarite investeerimist kiiresti sigivatesse kliinilis-kirurgilistesse monoliitidesse, mis eiravad suurt hulka neid juhtnöõre, (52) mida Jumal on meile andnud?

Lendu on lastud nõuanna ravimite manustamise vastu. Enamik meie hiiglahaiglatest ja meditsiinikeskustest erineb haiguste ravimise viisilt vähe maailmast. Minu kaks viimast evangeelset kampaaniat toimusid suurtes linnades, kus paiknesid kaks meie ulatuslikku haiglakompleksi. Ma einestasin sageli nende suurte asutuste söögisaalides. Kujutage ette mu ehmatus ja meeolehärra, leides, et ühe selle seitsmenda päeva adventistide haigla menüüs pakuti liha. Iga päev pidin ma toidujagajalt tungivalt küsima, et ta identifitseeriks ära tõelise liha ja taimse roa.

Teises haiglas ei pakutud sööklas küll liha, kuid ruumis seisid suured kohvi valmistamise aparaadid. Hingamispäeviti maksid hoolealused ja samuti ka personal oma toidu eest kassaaparaati, nagu igal teiselgi nädalapäeval. Kuigi minul oli külalise talong, oli ebamugav vaadata seda tavalist äri rahupäeval. Ma meenutasin seda, kuidas aastaid tagasi ei saanud hingamispäeviti meie haiglate söögisaalides keegi süüa ilma toidutalongita. Sellel päeval ei vahetatud mingit raha.

Mu süda on vaevas ka siis, kui vaatan suundi, mida järgib meie kirjastus- ja haridustöö. Ma tean kui tundlikeks on meie pedagoogid muutunud väikseimagi kriitika s uhtes, kuid ma pean refereerima teile dr. Winton Beaveni seisukohta „Adventist Review” 27. sept. numbris 1984. a., kus ta märgib: „Umbes 40 või 45% adventistide kolledžite meesõpilastest Põhja-Ameerikas joob õlut, veini või viina”. Mõned tahavad seda hinnangut kindlasti tagasi lükata, kuid kes oleks asjatundlikum sellest mehest? Dr. Beaven on aastaid olnud tunnustatud autoriteet uimastusainete uurimise vallas. Selle aruande esitas ta

Andrewsi ülikooli juures asuva Alkoholismi ja Ravimisõltuvuse Instituudi esimesel nõukogu koosolekul.

Ma tean, et meil on üle kogu maailma mitmeid väga suurepäraseid (53) kristlikke pedagooge – mehi ja naisi, kes on tõsiselt pühendunud meie noorsoo iseloomu arendamisele. Neid piiravad sageli ametkondlikud reeglid, vanemlik ja ümbritseva keskkonna surve – ja seda päevast päeva. Seitsmenda päeva adventistidest õpetajad väärivad väga suurt lugupidamist ja mõistmist oma raske ülesande sooritamisel.

Ometi oleme kuskil selles ahelas pillanud vahelt maha lüli ja sellega koos paljud normid ning korraldused, mis kunagi kaitsesid meie hariduskeskusi.

Kui meie kolledžid endiselt hoiaksid ülal möödunud aegadel avaldatud norme, võiks „Review’s” toodu põhjal peaaegu pooled nimekirjades olevad meesõpilased koheselt välja heita. Nende hoidmine koolides osutab dramaatilisele tõsiasi, et kõige peamisemaid kristlikke norme ei hoita enam au sees. Kui dr. Beavenil on õigus, siis me kas kohandame oma seadusi, et rahuldada järeleandliku põlvkonna Laodikea elustiili, või siis ei tea meie haridusjuhid seda, mis toimub neil otse nina all. Selle asemel, et joobnud õpilasi karistada, mõtleavad mõned koolid välja alkoholismist taastumise programme. See ei ole halb, et tehakse häid plaane alkoholist vabanemiseks ja taastumiseks, kuid samal ajal peab olema igas adventkoolis paljutähendav programm, et hoida alal distsiplineeritud elustiil.

Kas leebe suhtumine immitseb edasi ka adventistliku eluviisi muudesse valdkondadesse? Vaadake lahutuste arvu ülejäänute koguduses. See on peaaegu võrdne ilmaliku tasemega. Mõelge kiiresti muutuvatele suhtumistele kinokülastamisse, abortidesse ja homoseksuaalsusse. Ajaloolised Piibli seisukohad neutraliseeritakse osavalt õpetatud dissertatsioonidega, mis põhinevad suures osas emotsionaalsetele üleskutsetele aususe, võrdsuse ja õigluse järele. Emotsioone me vajame, kuid kaugelt enam vajame seismist sirgjooneliste, järeleproovitud, inspireeritud põhimõtete eest, mis on teeninud meid hästi enam kui 125 aastat. (54)

Kuid mõningasest ekslikust kompromissipoliitikast hoolimata on see ikkagi Jumala ülejäänute kogudus ja pürgib visalt kuningriigi poole. Paljud selle liikmed, jutlustajad ja administratiivtöötajad sõelutakse välja, kuid selle üle elanud kogudus saab olema puhas ja kompromissitu. Maailmalik kurss ja kohanemispoliitika on tundmatu

Püha Vaimuga täidetud ülejäänute ridadele, kes annavad edasi valju hüüde:

„Koguduse puhastamise päevad lähenevad kiiresti. Jumalal saab olema püha ja õige rahvas. Selles võimsas sõelumises, mis peagi aset leiab, on võimalik paremini mõõta Iisraeli jõudu. Märgid näitavad, et aeg on ligi, mil Issand näitab, et Tema tuulamisvahend on Tema käes ning Ta puhastab oma viljaaida põranda täielikult aganatest.” (5T 80).

„Saatan toob esile oma imesid, et petta. Ta demonstreerib oma väge kui ülimat. Kogudus võib näida peaaegu langevat, kuid ta ei lange. Ta jääb püsima, kuid patustajad saavad Siionist välja sõelutud. See on kohutav tuleproov ... Ülejäänud, kes puhastavad oma hinge tõele kuuletumise kaudu, koguvad läbikatsumisprotsessist tugevust.” (7BC 911).

„Ma küsisin nähtud raputamise tähendust. Mulle näidati, et seda põhjustas otsekohene tunnistus, mille kutsus esile Tõelise Tunnistaja nõuanne Laodikea kogudusele ... Mõned ei suuda seda otsekohest tunnistust taluda ning nad tõstavad selle vastu mässu. See põhjustabki Jumala rahva seas raputamise.” (EW 270).

Kas me pole juba astumas sõelumisaega, kus kogudus saab puhastatud nii õpetuses kui eluviisis? Milline vastutus lasub neil, kes seisavad erinevate liitude ja asutuste juhtpositsioonidel! Mitte ainsalgi taksitusel ei tohiks lubada vahele astuda meie rahva ja tõelise uuenduse ning reformatsiooni vaimu vahele. Mitte ühelgi organiseeritud töö lõigul ei tohiks lubada (55) heita komistuskive selle pühitseva protsessi tee.

Mõned soovivad, et parem on ignoreerida kisendavaid artikleid meie noorteajakirjas, toimides nii meie ajalooliste kristlike standardite vastaselt. Nad vaikivad ka siis, kui meie kolledži teadusliku suunaga õpetajad avaldavad oma vaateid maa ajaloo 6000-aastase eksistentsi vastu. Kuid kas see on parim poliitika? Kas Tõelise Tunnistaja kuulutus teostab oma töö, kui järgneb selline asjadekäik? Selge Laodikea olukorrast lahtiütlemine kutsub koguduse juhte üles kahetsema sellist kohutavat pattu.

Neile, kes püüdes koguduse vastuolu lepitada, võtavad rahulikult vastu sellise tõelise adventistliku seisukoha vääralt esitamise, on see patuks. Lasta jätkuvalt tegutseda õpetajatel, jutlustajatel või ametnikel, kes ei toeta koguduse põhiõpetusi, tähendab mitte toetada uuendust ja reformatsiooni.

Samuti ei innusta see nende usaldust, kes on valitud Issanda töö ülevaatajaks.

Kui inimesed jutlustavad tõe le risti vastu, ei tohiks neid enam kauem pidada selle tõe esindajatena. See on endastmõistetav. Selline suund asetaks koguduse konfliktiks koguduse enda parimate vaimulike huvidega.

Kuulake kahe endise Generaalkonverentsi presidendi sõnu, kui nad omal ajal seisid silmitsi vaimuliku kompromissi küsimustega:

„Ma olen ärevuses suuna pärast, mida meie haridus- ja kasvatustöö on võtmas. Mind teeb rahutuks üha enam ilmnev fakt, et oma tööliste harimisel ja kasvatamisel küsime üha enam nõu nüüd maailmalt ja vähem Jumalalt nagu varem” (vend C. H. Watson RH November 21. 1935).

„On tulnud aeg, et leiaks aset üleüldine reformatsioon. Me vajame praegusel ajal inimesi, kes on varustatud uue vaimuliku jõuga, kogudust, kes on uuendatud ja ära pöördunud maailmast ... sest kogudusse on tulnud ükskõiksus ja hoolimatus, mis on kahetsusväärne (vend J. L. McElhany RH Devenber 3. 1936).

Samal aastal tegi „Review” toimetaja innuka üleskutse, et otsekohe-
ne tunnistus saaks koguduses taastatud:

„Kui meie südamed muutuvad nõrgaks ja meie keeled kangeiks ning me ei suuda kuulutada Jumala kõiki nõuandeid ja kisendada patu vastu koguduses, hoolimata sellest, kes sellega seotud on, kaotame oma jõu. Siis peab taevast äratama meie ridadesse teisi, kes võtavad sisse meie kohad.” (vend F. M. Wilcox, RH June 1936).

Tänapäeval on sellised ausad ülestunnistused koguduse juhtide poolt peaaegu tundmatud. Ametnikud, töölised ja lihtliikmed heidutatakse ära, et nad ei osutaks tähelepanu sellistele erilistele vigadele usklike hulgas. Kuid see oli just sedasorti tugev, otsene üleskutse, mis liigutas meie liikmete südant ja tõi nad tundmisele oma isiklike vajaduste suhtes. Mitte miski muu ei taastaks ega rajaks usaldust selle liikumise juhtidesse kiiremini, kui nende siiras, aval mõõndus silmanähtavate puuduste suhtes ning avalik teadaanne seada asjad Jumala armu läbi korda.

AEG OTSEKOHESSEKS TUNNISTUSEKS

Kindlasti on iga seitsmenda päeva adventisti jaoks saabunud aeg teada saada Laodikea patud – tema maailmalikkus, uhkus jne. – ja ühineda nendega, kes kisendavad selle iiveldamaajava liha ja vaimu segu vastu. Evangeeliumitöölised ja liikmed peavad riskima kriitikast hoolimata jutlustada Laodikea kuulutust. On, tõsi küll, tuhandeid teisi meelepäraseid teemasid kuid tund on liiga hiline, et kasutada mahe-daid materjale. Samuti ei vaja magavad usklikud enam kauem lee-vendavaid sõnumeid. On tulnud tund ärgata.

Kas te leiate, et Ristija Johannes oli oma jutlustes liiga vali ja otse-kohene või te hakkate vastu seda laadi kuulutustele, mille kuulu-tamisele Jumal tänapäeval inimesi suunab. Kas Johannes oli liiga järsk, kui ta tõi esile kuninga probleemi ebaseaduslikust abielust? Kui nii, siis peame meie olema veel järsemad. Mõtisklege selle lõigu üle:

„Sellel kohutaval ajal, just enne Kristuse teist tulemist, (58) tuleb Jumala ustavatel kuulutajatel kanda veel otsustavamalt tunnistust, kui see, mida kandis Ristija Johannes. Nende ees seisab vastutusrikas tähtis töö. Ja neid, kes kõnelevad rahustavatest asjadest, ei tunnista Jumal oma karjasteks. Kohutav häda ootab neid.” (1T 321).

Kas tänapäeva vaimulikud juhid tunnevad end noomituna kuigivõrd paremini nendest, kes elasid Johannese päevil? Loomulikult võime oodata samasugust ülekohtust suhtumist nende poolt, kes on kohane-nud mugava eneseõige Laodikea olukorraga. Kuidas julgeb keegi süüdistada tõe kogudust ülekohtu tegemises või ärataganemises!

„Muiste, kui Eelija saadetai Jumala sõnumiga rahva juurde, ei hoolinud nad hoiatusest. Nad arvasid, et ta oli liiga karm. Nad leidsid isegi seda, et ta pidi olema kaotanud mõistuse, kuna ta noomis neid, Jumalast soositud rahvast, kui patuseid ja nende kurje tegusid, kui mi-dagi nii ränka, mis pidi tooma nende peale Jumala kohtud. Saatan ja tema kaaskond on alati astunud lahingusse nende vastu, kes kannavad hoiatuskuulutust ja kes noomivad patte. Mitte pühendunud ühinevad hingevaenlasega, et teha Jumala ustavate sulaste töö nii raskeks kui võimalik.” (3T 261).

Neil vahetegemise ja läbikatsumise päevadel ei tohi argusevaim vormida vastutavate jutlustajate ja juhtide tööd. See ei ole heasüdam-likkus, kui lohutatakse neid, kes Siionis magavad. Me võime Eeli-sarnaselt kalduda olema väga õrnad ja armastavad, kuid ärge unustage

kunagi seda, kuidas see karmuse puudumine viis Eeli kõrvaldamiseni. Selle mehe kohta võib öelda väga palju head, kuid ta oli liiga arg, et võtta kindel, kompromissitu, avalik seisukoht patu vastu.

„Eeli oli õrn, armastav ja heasüdamlik ning omas tõelist huvi Jumalateenimise ja Jumala töö edu suhtes. Ta oli mees, kes omas palveväge. Eeli ei hakanud ialgi vastu Jumala sõnadele. Kuid ta oli puudulik, tal ei olnud iseloomukindlust, et noomida pattu ja mõista kohut patuste üle (59) nii nagu Jumal temalt Iisraeli puhtana hoidmise pärast ootas. Ta ei lisanud oma usule julgust ja jõudu öeldes „Ei” õigel ajal õiges kohas. Patt on patt: ülekohus on ülekohus. Hoiatuspasuna hää! peab kõlama. Meie elame kohutava kurjuse ajastul. Jumala teenimine käib alla, kui igal kohustusepostil ei asu tõsiselt ärganud inimesed.” (4T 517).

Kas Jumal säästab paljusid armsaid, lahkeid pastoreid, kes on vastutavad pattude pärast, millele vastu seismiseks ja mille noomimiseks neil pole südant?

„Kui halvad asjad ilmnevad Tema rahva hulgas ja kui Jumala sulased neist ükskõikselt mööda lähevad, siis nad tegelikult toetavad ja õigustavad patuseid. Nad on samamoodi süüdlased ja saavad täpselt samamoodi osa Jumala meelepahast, kuna nad vastutavad patu-süü pärast.” (3T 365.366).

„Kui koguduse juhid jätavad hooletusse pattude hoolika väljaselgitamise, mis toovad Jumala meelepaha koguduse peale, saavad nemad vastutavaks pattude pärast.” (3T 269).

„Need, kel on liiga vähe julgust ülekohut noomida, kes ükskõiksuse või huvipuuduse tõttu ei tee tõsiseid jõupingutusi oma perekonda või Jumala kogudust puhastada, peetakse vastutavaks selle kurja eest, mis nende kohustuste hooletusse jätmise tagajärjeks võib olla. Me oleme just niisama vastutavad kõige halva eest, mida vanemliku või karjaseautoriteediga oleksime võinud teistes ära hoida, nagu oleksime sooritanud need halvad teod ise.” (PP 578).

Kas poleks saatana poolt loogiline seda viimast jõupingutust rakendades viia Jumala erilised ülejäänud usalduse kaotamiseni käsu-seadusse sellega, et kogudusse sisse tuua ka mittepühendunud pastoreid, samuti mittepöörduvad liikmeid? Kui heita pilk sajanditepikkusele sõjale, on kerge näha, kuidas ta on katsetanud sellist ulatuslikku taktikalist plaani. (60)

Kuna me elame sõna otseses mõttes väljakujuneva kohutava draama lõpuvaatuses, saavad meist saatana totaalse strateegia pealtvaatajad. Just nüüd kogub ta kokku kõik mõjusfäärid, millega ta on manipuleerinud, et nõrgestada käsupidajaid. Me näeme paljude asjade koondumist ühte punkti, mida kuni praeguse ajani ei taibatud, kuna need asjad paistsid olevat ainult kurvastavad kõrvalprobleemid. Järsku me märkasime, et nad olid kõik üksteisega seotud, teravmeelselt välja mõeldud suure vaenlase enese poolt.

Vaadakem veelkord hämmastavale asjade järgnevusele, mida korrapäratute tükide kokkulappimisel ilmuma hakkav pilt hakkab avaldama. Isoleeritud arengusuunad koguduse sees näivad väikeste osakestena gigantsest plaanist, mis nüüd läheneb viimistlusjärgule. See kõik omab tähenduse saatana lõplike eesmärkide valguses. Millist paremat plaani oleks ta võinud leiutada kui see, et lahjendada vaimulikud standardid tasahaaval maailmalike kompromissikiilude abil, mis laienevad aina suuremaks. Samal ajal kasutas saatana paljude hirmu fanatismi ja legalismi ees, põhjustades radikaalse pöörde ainult armu, ristil lõpetatud töö ning pühitsuse summutamise suunas. Mõned evangeliumitöölised kaldusidki nimetatud suunda ja selle tulemusena võeti uusi liikmeid ristimisele ilma, et täieliku kuulekuse viljad oleksid avaldunud. Selliste mittepöördunute ja maailmalikkusele orienteeritud liikmete mõjul polnud kogudused ette valmistatud „uue teoloogia” plahvatuslikule mõjule, eriti seetõttu, et see imbus sisse kõrvalekalduvate vaadetega arvukate noorte poolehoidjate igapäevaste kõnede kaudu.

Mu süda läheb kaasa nende ustavate adventistidega, kes on mulle kirjutanud oma jõupingutustest tõkestada ärataganemise järeleandmatut voolu. Nad näevad üksteise järel ühe ja teise kalliks peetud põhimõtte „minema nipsutamist” ning otsivad toetust oma üksildasele tööle püüda hoida õiget joont. Minu nõuanne on alati üks ja sama: jääge kogudusse, ja eriliselt jääge ligi Issandale Jeesusele palve ja Piibliuurimise kaudu. Olge kindlad, et te seisate terve, ajaloolise tõe poolt! (61). Ä r g e m i n g e k o m p r o m i s s i l e !

Milline on reaalne lahendus probleemidele, millega me tänapäeva koguduses silmitsi seisame?

Koondvastus on muidugi sõelumine, kuid isiklik lahendus on väga sügav, vaimulik side Kristusega. Mitte keegi meist ei suuda iialgi ette kujutada saatana täies õilmes opositsiooniprogrammi olemust pühade

vastu. Ta paiskab sõna otseses mõttes kogu oma kurjuse arsenaliga nende peale, kes seisavad tema teel ees. Kõik, mida annab raputada, saab raputatud.

Suurlinnad saavad olema vägivalda ja hädaohtude tsentrumid. Hingamispäevapidajate jaoks ei leidu seal ohutut kohta. Me oleme saanud ühe hoiatuse teise järele selle kohta, et lahkutaks suurte metropolide piiridest ning kinnitatakse väikestes maakotades. Raha ja varandus saab lõksuks ning püüdepaelaks nendele, kes ootasid liiga kaua selle asetamisega Jumala töösse. Tõeline rikaste reetlikkus tuleb ilmsiks siis, kui miljonid adventistide dollarid lendavad liginevas majanduskrahhis tuulde.

Nende jaoks, kes on oma elu ja omanduse pannud altarile, pole lõpusündmustes midagi kardetavat. Igapäevaste südant läbikatsuvate palvete ja Piibliuurimise kaudu on nad valmistanud end ette Harmagedoni keeriseks. Kui suur võitlus tõuseb haripunkti, saab iga isik Kristuse ja saatana vahelise raevuka võitluse tandriks. Julgeolek saab olla ainult neil, kes on valmistunud selleks varem. Need, kes on arendanud leplikkust maailmaga, ei pea proovile vastu. Jumala üleskutse Laodikeale on meelt parandada ja hoida kinni usust, armastusest, Kristuse õigusest ja Pühast Vaimust. Selles on lootus ja tõotus igale hingele, kes töötab kooskõlas jõududega, mis Jumal on varunud meie pühitsuseks. Nagu Taaniel vanasti, nii peame meiegi olema ustavad väikestes asjades, enne kui oleme valmis seisma jääma surmaotsuse ees. Arendades endas kompromissitult ustavust igas olukorras, on hing kaitstud ja võit kindlustatud.

Kuidas on täna sinuga? Ootad sa veel mingeid muid märke, mis ütleksid, et lõpp on käeulatuses. Küsi eneselt millist armutööd sa veel vajad oma ellu, et valmistuda Kristuse tulekuks. Kui sa ei veeda vähemasti tundi aegagi päevas Kirja uurimises ja palves, siis millega sa õigustad oma hooletust? Me leiame aega selleks, mida me tõesti teha tahame. Saatana meelepäraseim pettus on luua vale julgusetunne neile, kel on vaid suusõnaline kogemus.

Otsige Issandat nüüd, kui Ta on veel leitav. Reguleerige oma päevaprogrammi nii, et teil jääb aega palveks ja Kirja uurimiseks kas varahommikul või õhtul. Järjekindlate ning etteavatsetud otsuste tulemuseks, teha Jumal oma elus esimeseks, on hämmastav vaimulik distsipliin.

„Kui me allume Kristusele, siis ühineb meie süda Tema südamega, meie tahe Tema tahtega, meie meelsus muutub Tema meelsuseks ja kõik meie mõtted lähevad Tema valitsuse alla, me elame Tema elu. See tähendab kaetud olla Tema õiguse kuuega.” (COL 312).

Milline suurepärane võimalus! Kogu olemuse harjumuslik allutamine Jumalale toob kaasa tõelise ühinemise Temaga. Kui me januneme selle kogemuse järele rohkem kui millegi muu järele maailmas, siis me selle ka omandame. Igatsus kasvab sedavõrd, kuidas me võtame aega Tema läheduses olla.

Sellise läbikäimise meeldiv lõhn täidab igaühe elu sõnulrääkimatu rõõmuga. Kui te annate eesõigustatud, väärtusliku aja selleks, et toiduda Jumala Sõnast, ilmneb ka vaimulik taaselustumine – niisama kindlalt nagu vihmale järgneb taimede kasv.

„Kui me hoiame Jumalat iga hetk oma silme ees, lastes südamest tõusta tänu ja kiituse Tema poole, siis valitseb meie usuelus raugematu värskus. Meie palved omavad Jumalaga kõnelemisel ilme, nagu räägiksime usaldusväärse sõbraga. Tema kõneleb meile oma saladustest. Meil on sageli armas, rõõmutoov tunnetus Jeesuse ligiolekust. (63) Meie süda hõõgub meie sees, kui Ta läheneb meile selliseks läbikäimiseks, nagu Ta seda kord tegi Eenokiga.” (COL 129).

ARAD JA HOOLETUD SÕELUTAKSE VÄLJA!

Giideoni kogemus näitab, et Jumal ei vaja arvuliselt suurt hulka, et teostada oma töö. „32000-meheline armee pühiti praktiliselt ära pärast seda, kui neil, kes kartsid, kästi koju minna. Giideon pidi küll olema muserdatud, nähes kuidas 22000 sõdurit rivist lahkus ja kodu poole tõttas. Ta ei näinud mingit teed, kuidas lüüa vaenlane puruks järelejäänud 10000 mehega. Kuid Jumal leidis, et ikka veel oli neid liiga palju. „Seepärast käskis ta korraldada veel ühe proovi. Teel lahingusse peatusid mehed jõe kaldal, et vett juua. Kõik peale kolmesaja sõjamehe laskusid hooletult põlvili, et jõest vett rüübata, olles nõnda võimetud vaenlast silmas pidama. Kolmsada suurepärasest meest ei langenud kápuli vee kohale, (65) vaid kahmasid vee kiiresti pihkudesse ja jõid seda sealt.” Issand ütles: "Nende kolmesaja mehega, kes lakkusid, ma päästan teid ja annan midjanlased su kätte; aga kõik muu rahvas mingu igaüks koju." (Kht.7,7).

Me peame lugu Jumala suurest võidust, mille Ta saavutas väikese iisraellaste salga kaudu. Tõrvikute, savinõude ja pasunatega varustatud purustasid nad võimsa midjanlaste armee.

Milline õppetund meile tänapäeval, mil seisame silmitsi viimase lahinguga enne pääsemist? Selles on Giideoni liiga kaunis paralleel. Me peame olema sõna otseses mõttes ülejäänud ülejäänutest, just nagu oli Giideoni väe läbisõelatud ja raputatud jääk. Õppetund on see, et Jumal ei saa kasutada a r g p ü k s e ja Ta ei saa kasutada ka h o o l e-t u i d otsustavas lahingus, mis seisab otse meie ees. Meile on siin esitatud ümberlükkamatud tõendid selle kohta, et Jumal vajab julgeid, kartmatuid järelkäijaid, kes käsitlevad pattu Eelija ning Risti- ja Johannes vaimus. Need, kes annavad valju hüüde hilisvihma mõjul, ei karda seda, mida inimesed nendega teha võivad. Nad paljastavad Baabülioni patud ja annavad ka otsekohest tunnistust suikunud Laodikea kogudusele. Nad annavad selge pasunaheli.

Kas hoolimatud jagavad lahingupäeval pitseeritud pühade osa? Kõik tõendid ütlevad, et ei. Meie vaenlaseks ei ole midjanlased, meie vaenlane on maailm.

„Teie abielurikkujad, eks te tea, et maailma sõprus on vaen Jumala vastu? Kes nüüd tahab olla maailma sõber, see saab Jumala vaenlaseks.” (Jak.4,4).

Kas me oleme leidnud, et on üldsegi võimalik kohandada end maailmaga ja ikkagi saada valju hüüde ajal pitseeritud? Mitte midagi säärast. Need, kes lähevad hooletult kompromissile maailmaga, langevad valeõpetuse ohvriks, kuna neil on hävinud võime eristada tõde vales.

Just nüüd kasutatakse Giideoni proovi ülejäänute koguduse tarvis. Massiline lahkumine leiab peagi aset. Argpükse (66) ja hooletuid sunnitakse näitama oma tõelist palet, kui Ustava Tunnistaja otsekohe- ne tunnistus kõlab läbi kogu seitsmenda päeva adventistide koguduse. Kuulutused ei kõla mitte väljaspool kogudust seisjate huulilt, vaid nende suust, kes ägavad ja kisendavad jätkuste pärast, mis eksisteerivad koguduseliikmete hulgas.

Ärge iialgi unustage, et võidukas kolmesajameheline armee ei võitnud Giideoni päevil arvulise ülekaalu või sõjavarustuse tõttu. Nad olid relvastatud ainult kahe asjaga – tõrvikuga savianumas ja pasunaga. Siin on väheste ülejäänute võidustsenaarium. Tõrvik ja õli selles sümboliseeris Püha Vaimu hilisvihmas, mis langeb ainult täieli-

kult sõnakuulelike pitseeritud peadele. Pasun sümboliseerib julget hoiatuskuulutust Laodikea maailmalikkuse ja kompromissi vastu. Võib olla on võrdlus 300 32000-st tähendusrikas, nagu „väike hulk”, keda kirjeldas öde White. Nemad olid ainukesed, kes ei loobunud hingamispäevast ega ühinenud opositsiooniga (1T 608).

Kas organiseeritud kogudus on vastuvõtlik üleskutsele parandada meelt ja seista vastu ärataganemisele, millel oli lastud arenema hakata? 1888. aastal ei olnud kogudus tahtlik vastu võtma kuulutust, mida kirjeldati kui hilisvihma algust. Kunagi ei saa kerge olema saada tagasi kaotatud kõrgemale tasemele. Iga õppetund meie minevikust näitab, et allapoole viiv kaskaad jätkub. Kuid sel korral tuleb murda läbi ja muuta normaalne, ette aimatav suundumus. See saab olema kohutav ja traumaatiline otsus, kuna see näib ähvardavat kogu koguduse struktuuri ja ehitust. Näib, et kõik on valmis langema ja murenema, kuid kogudus ei lange. Jumala Vaim kindlustab jõu puhta läbimurdeks. Mitte keegi ei suuda ette öelda, kui valulik saab see kogemus olema. Nagu oleme tähele pannud, äratav Jumal paljusid inimesi lihtrahva hulgast, et võtta kohad sisse säravaimate tähtede asemel, kes lähevad minema. Siis lõpetavad need, kes on tahtlikud sõltuma pigem jumalikust jõust kui „õppeasutuste koolitusest”, töö kiiresti.”(GC 606).

Pühalik küsimus, mis seisab just (67) praegu meie igaihe ees on: Kas meie saame kuuluma sellesse erilisse väiksesse hulka, kes võtab vastu Laodikea kuulutuse parandada meelt ja teostada enda juures usupuhastus. Kuigi paljud lükkasid selle kuulutuse 1888. aastal ära, kas meie oleme nüüd selleks üleskutseks rohkem vastuvõtlikud ja alandlikud? Kas me tajume põhimõtete madaldumist ja kurvastame koguduse maailmalikkuse poole triivimise pärast? Kuidas on lugu sinu enda südamega? Kas see tervitab üleskutset puhtusele ja elu pühitsemisele?

„Kui end Jumala rahvaks tunnistajad leiavad, et nende süda seisab vastu otsekohesele tööle, peaks see veenma neid selles, et neil tuleb teha tööd selle võitmiseks, et nad ei saaks välja sülitatud. Need, kes on kõik punktid ellu rakendanud ja püsima jäänud igas katsumuses ning võitnud iga hinna eest, pannes tähele Ustava Tunnistaja nõuannet, need saavad hilise vihma.” (1T 187).

„Kogudus asub Laodikea olukorras. Jumala ligiolek ei ole nendega ... Milline kohutav asi on Kristus välja jätta Tema oma templist!

Milline korvamatu kahju kogudusele! Meie Päästja saadab oma sõnu-
miviijad tunnistusega oma rahva juurde ... Kuid paljud keelduvad
Teda vastu võtmast, kuna nad kardavad, et Ta osutub kulukaks küla-
liseks ... nad kardavad, et Ta nõuab neilt midagi. Ja nii möödub neist
Jeesus Naatsaretist. Ta igatseb anda neile oma armu ülikülluslikemaid
õnnistusi ja ande, kuid nemad keelduvad seda vastu võtmast.” (Brown
Leaflet Series „Education” nr.6 1898).

„Laodikea kuulutus on täis julgustust, kuna tagasilibisenud kogudus
võib veel siiski osta usu ja armastuse kulda, võib veel omada valget
Kristuse rüüd, et nende alastuse häbi ei nähtaks. Südamepuhtus, mo-
tiivide puhtus, võib veel iseloomustada neid, kes on pooliku südame-
ga ning kes püüavad teenida Jumalat ja mammonat. Nad võivad veel
pesta oma iseloomurüüd ning teha need valgeks Talle veres.” (7BC
966). (68)

„Muistse Iisraeli patt seisnes Jumala väljendatud tahte ignoree-
rimises ja omaenese teedel käimises, nii kuidas nende oma pühitse-
matu süda neid juhtis. Kaasaegne Iisrael sammub kiirustades nende
jälgedes ning Issanda meelepaha lasub kindlasti siis nende
peale.” (5T 94).

Tuletage endale sageli meelde, et muistse Iisraeli ja kaasaegse Iis-
raeli vahel on ehmatav sarnasus. Meid on hoiatatud kohutava ohu
eest, kui me järgime teed, mida käis Juudi rahvas ja mis kulmineerus
nende kui Jumala rahva kõrvaleheitmises. Kõik, mis nendega juhtus,
oli „meile eeltähenduseks, kellele maailma lõpu ajad on vastu jõud-
nud.” (1.Kor.10,11). Jumal anus neid sageli, et nad eraldaksid endid
ümberkaudsetest rahvastest ning loobuksid igasugusest komp-
romissist Baali teenijatega. Ta ütles: „Mu rahvas oli nagu kadunud
lambad, nende karjased eksitasid neid, juhtisid kõrvale mägedes; nad
rändasid mäelt mäele, nad unustasid oma tarad!” (Jer.50,6).

Prohvet andis piltlikult edasi Jumala südamevalu oma vaese rahva
pärast, kes ei leidnud paika puhkuseks. Nende oma karjased juhivad
neid võõrastele teeradadele. Ja taas kõlas Jumalalt prohvet Jeremija
kaudu: „Nõnda ütles Jehoova: astuge teede peale ja vaadake ja küsige
muistsete radade kohta, missugune on hea tee, ja käige sellel, siis
leiate oma hingele hingamispaiga! Aga nemad ütlesid: "Me ei
käi!" (Jer.6,16).

Niikaua kui Jumala Iisrael tänapäeval ei pöördu tagasi tõe piiriki-
vide juurde ega taasta muistseid radasid – head teed – niikaua ei leia
ta kunagi hingamispaika oma hingele.

Eelöeldu kokku võttes võime öelda, (69) et õpetuslik segadus
meie koguduses on suures osas maailmalikkusega kompromissile
mineku tulemus. Kompromissi kutsus esile Laodikea leigus, mille
sünnitas Kristusega isikliku läbikäimise hooletussejätmine. Iga lüli
äralangemise ahelas viib tagasi suure, põhilise probleemini – ei võeta
aega palvetada, Piiblit uurida ning ei anta Jeesusele esimest kohta
oma elus. Seepärast kujutavad Laodikeale kuulutatud tõelised ravimid
– kuld, valged riided ja silmasalv – tõelise isikliku religiooni
elemente. Usk, Püha Vaim ja Kristuse õigus toovad endaga kaasa
sellise individuaalse uuenduse, mis kõrvaldab täiesti Laodikea meel-
suse, vabastades ja puhastades meid pealaest jalatallani. Milline välja-
vaade! Jumalal saab olema rahvas, kes peegeldab täielikult Jeesuse
kuju? See kuulutus paneb krooni aulisele triumfile. Kõik põrguväed
kokku pole võimelised võitma kogudust, mis on rajatud vastupidava
tõe Kaljule. Läbi üksilduse, reetmise ja tagakiusamise tuleproovi toob
Jumal esile ustavate jäägi, kes rehabiliteerivad Tema iseloomu uni-
versumi ees. Nemad saavad olema need, kes koguvad jõudu teiste
üleminekust vastasleeri. Nemad on ustav hulk, kes vaatavad pigem
Kristusele kui inimestele ega muuda oma veendumusi, et teistele
meeldida. Need on ustavad, kes ei lahkunud laevast sellepärast, et see
vappus ja värises. Tõepoolest, nagu magnetnõela ei saaks nendegi
südametunnistust painutada kompromissituuled ega leebed doktriinid.

Kas sa näed ennast usu kaudu seismas selle hiilgava hulga seas
klaasmere kaldal? Jumal tagab, et meie võime olla selle aulise ülejää-
gi osaks.

LAODIKEA – ebapüha segu.....	2
ÕPETUSLIKE KAHTLUSTE DIAGNOOSIMINE.....	9
KIIL MAAILMALIKKUSE SISSEVIIMISEKS.....	14
UUS TEOLOOGIA JA SÕELUMINE.....	17
POLE AEGA „KERGE KUULAMISMATERJALI” JAOKS.	19
ÄRALANGEMINE OOTAB PIKISILMI.....	27
„UUE TEOLOOGIA” RÜNNAKUD.....	29
SAATANA SÕDA TÄIUSLIKKUSE VASTU	32
SEISTES AUSALT SILMITSI OMA VIGADEGA.....	35
AEG OTSEKOHESEKS TUNNISTUSEKS.....	41
ARAD JA HOOLETUD SÕELUTAKSE VÄLJA!.....	45